HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina huhtikuun 12. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 15

Pettääkö ministeri Oksala itseään vaiko Suomen kansaa?

„Meillä on uskottu työhön ja päättäväisyyteen!“

Niitten ministerien joukossa, jotka viime pyhän maissa olivat puoluemiehinä maaseudulla puhumassa, on mainittava puolustusministeri Oksala. Heinolan Kansallisseuran esitelmätilaisuudessa oli ministeri ollut puhumassa. Me puutumme asiaan Uuden Suomen selostuksen perusteella.

Uusi Suomi kertoo puheen sisältäneen m.m. seuraavaa:

»Kansainliitto on suureksi osaksi menettänyt merkityksensä. Kukin ajattelee vain itseään ja omia etujaan. Suomi on tällä kertaa kaikkein vapain maa maailmassa mitä taloudelliseen politiikkaan tulee. Meidän on koetettava auttaa itse itseämme. Se velvoittaa yksimielisyyteen. Ei ole oikein ajatella, että saamme apua sieltä tai täältä. Sellaista apua ei näy. On siis selvää, että kansalaisten on yhteisvoimin ryhdyttävä työskentelemään. Meillä ei ole varaa riidellä, sillä pahan päivän tulo voi olla hyvinkin kohtalokas. Taloutemme on tällä kertaa melko hyvä. Tuskin on muuta maata Euroopassa, jolla tässä suhteessa on niin hyvä asema kuin Suomella. Me olemme selviytyneet pulasta melko hyvin. Miksi, siksi, ett ei meillä ole turvauduttu mihinkään keinotekoisuuteen, vaan on uskottu työhön ja päättäväisyyteen.»

Ylläolevan lainauksen alkuosaan me eräässä mielessä voimme yhtyä. Kansainliitto on tosiaankin menettänyt merkityksensä. Tuskin näet on enää ketään niin sokeata, että kansainliitolla voitaisiin vielä pettää. Kansainliitto syntyi kansainvälisten rahajuutalaisten ja politiikkamiesten alotteesta näitten itsekkäiden etujen ajamiseksi ja itse kansojen pettämiseksi. Mitään muuta tekemistä ei mainitulla liitolla koskaan ole ollutkaan. Me iloitsemme siitä, että vihdoinkin »määräävien» silmät meilläkin ovat avautuneet. Pääministeri äskettäin totesi samaa kuin puolustusministeri viime sunnuntaina. Nyt olisi vain hallitusmiesten *toteamustensa perusteella ja niitten luonnollisena seurauksena tehtävä oikeat johtopäätökset, s.o. irroitettava maamme liitosta, joka on tuottanut meille vain pettymyksiä ja rahallisia kuluja ja jossa mukana ollen me olemme olleet palvelemassa vain kansainvälistä juutalaisuutta sekä josta meille ei myöhemminkään ole tulossa muuta kuin vahinkoa.*

Puolustusministeri sanoo Suomen taloudelliseen politiikkaan nähden olevan maailman *vapaimman maan.* Tässäkin me tahtoisimme yhtyä puolustusministeriin. Tuskin lienee talouspolitiikka missään muualla niin vapaa kuin meillä. Koko meidän kansakuntamme talous on järjestetty tässä ihanassa vapaudessa niin, että pieni itsekäs rahamiesryhmä saa omaksi edukseen määrätä ilman rajoituksia talouselämän kulun ja politiikkamme saa sopeutua täydelleen rahavallan etujen mukaisesti. Ainoana vaivana rahamiehillä on, että muistavat *riittävän useasti juoksuhevosillaan, puoluemiehillä, puhututtaa kansalle kansanvallasta ja sen suojelemisesta,* jotta kansantahtoa ei tarvitsisi toteuttaa ja jotta kansan silmät eivät pääsisi avautumaan, vaan että heillä olisi täysi vapaus tehdä ja menetellä etujensa mukaisesti.

Me yhdymme puolustusministeriin siinäkin, ettei meillä ole mitään syytä odottaa apua vieraalta. Meidän on vakaasti pyrittävä talouselämässä eteenpäin kansallisella pohjalla luottaen vain luonnonrikkauksiimme ja kansamme terveeseen elinvoimaan vapaana kansainvälisyyden kiroista. Näkisimme kumminkin mieleilämme, että hallitus alkaisi tositeolla toteuttaa tätäkin periaatetta. Tämä olisi erittäin tärkeä juuri maamme puolustuksen kannalta.

Sellaiset ajatukset kuin *»Taloutemme on tällä kertaa melko hyvä»* ja *»Me olem-*

(Jatk. siv. 2.)

Punaisen Valtakunnan arvoitus.

II.

Heti vallankumouksen jälkeen astui monta kyvykästä diplomaattikykyä esiin ryhtyäkseen bolshevikien palvelukseen kotona ja ulkomailla. Heille annettiin kyvykkäitä tjekamiehiä mukaan omalla tavallaan valmistamaan maaperää, sillä bolshevikki tähtää maailmanvallankumoukseen. Juuri tämä tosiseikka, että Venäjä sekaantuu toisten kansojen omiin oloihin, avustaa ja yllyttää epätyytyväisiä taisteluun omaa hallitusta vastaan, juuri tämä tosiseikka on porvarilliselle maailmalle niin kova pähkinä. Ilman tätä voitaisiin tyytyä oloihin punavaltakunnassa, sillä loppujen lopuksi, mitä ne meille kuuluu. Mutta usea Neuvostovenäjän edustaja ulkomaalla kompastui järjestelmään ja joutui riitaan omien työnantajien kanssa. Besedowskij ja Salmoon esittivät melkein uskomattomia asioita ulkolaisien lähetystöjen toiminnasta. Ensiksi mainittu sai päähän, että Stalin oli kaiken syntipukki ja yritti Parisista käsin sysätä hänet vallasta. Hän ei onnistunut. Sen sijaan eräänä kauniina päivänä tjekamies Roiseman astui lähetystöön ja määräsi lyhyesti Besedowskijn samana iltana vielä lähtemään kotiin Venäjälle. Besedowskij ymmärsi jutun ja kieltäytyi.

»Te lähdette elävänä tai kuolleena, mutta te lähdette», oli vastaus.

Besedowskij löi oven kiinni ja käsitti, että hänen heti paikalla oli pelastettava sekä itsensä että perheensä.

Hän koetti lähteä lähetystötalosta hankkimaan apua, mutta alhaalla pihalla seisoi jo portin edessä kaksi toista tjekamiestä, jotka kohottivat revolverinsa hänen lähestyessään heitä.

Besedowskij vaelsi ympäri suurta pihaa ja löysi jostakin tuolin, jonka hän asetti korkeaa muuria vastaan sellaisella paikalla, josta ei voitu aavistaa kenenkään yrittävän pois. Vanhana voimistelijana hänelle vihdoin onnistui päästä ylös ja oli silloin jo vapaudessa. Parisin poliisin avulla hän sitten myös sai perheensä pelastetuksi. Me muistamme vielä, miten hämmästynyt maailma oli tästä paosta.

Moni on saanut viisumin Neuvosto-Venäjälle. Toiset ovat sitten joka äänilajissa kiittäneet järjestelmää, kun taas toiset sitä kaikin puolin moittivat. Miten tämä voi olla mahdollista?

Niin, osaksi asia paljon riippuu asianomaisen omasta kannanotosta ja toiseksi on venäläinen ja varsinkin bolshevikki tunnettu mestari potempkinkulissien rakentajana. Popoff, amerikkalainen lehtimies, tuli Venäjälle kirjeenvaihtajana amerikkalaiselle lehdelle, mutta joutui piankin silmälläpidon alaiseksi ja vankilaan. Siellä hän sai kitua ja kärsiä eikä häntä päästetty ulos ennenkuin hän oli luvannut ryhtyä urkkijaksi Moskovan ulkomaalaisten ja varsinkin englantilaisten keskuudessa. Mutta hänellä oli silloin vain päämäärä: Päästä mahdollisimman pian pois. Kun häneltä ei saatukaan mitään raportteja tsheka alkoi vaatia »työtä» ja Popoff lähti kotiinpäin. Hän sai jollakin verukkeella passin ja matkusti rajalle. Mutta siellä hänet siepattiin kiinni tshekan toimesta ja vietiin asemaviraston tshekaosastoon, jossa häntä alettiin kuulustella. Hänelle näytettiin sähkösanoma, jossa

(Jatk. siv. 4.)

Puoluejuonittelu

vahingoittaa sekä ostajaa että myyjää.

Asiantuntijan lausunto rautateittemme polttoainekysymyksessä.

Eräältä huomattavalta Pohjanmaan liikemieheltä olemme saaneet seuraavat tiedot:

Noin 5—7 vuotta sitten yrittivät valtion rautatiemme pääradoillaan siirtyä haloista kivihiiliin. Tämä näytti edulliselta, mutta maalaisliitto pani jyrkästi vastaan, vaatien että rautatiet siirtyisivät takaisin halkojen käyttöön veturien lämmitysaineena. Itse asiassa voittikin tämä maalaisliiton kanta, ja rautatiehallituksen oli pakko luopua suunnitelmastaan sekä siirtyä suurimmaksi osaksi takaisin halkojen käyttöön, kaikista laskelmistaan huolimatta.

Maalaisliiton kanta perustui, kuten muistettanee, siihen, että maamme säästäisi ne miljoonat, jotka menisivät ulkomaille hiilien ostamista varten, jos rautatiet käyttävät hiilien asemesta halkoja, ja että halkojen valmistaminen antaa tuhansille työläisille ansiomahdollisuuksia.

Tämä katsantokanta on kumminkin rakennettu väärälle pohjalle:

Kuoritusta paperipuusta maksetaan nyt noin 105 Smk kuutiometriltä. 6 kuutiometriä antaa keskimäärin yhtä paljon lämpöä kuin yksi tonni hiiliä. Tämä lämpömäärä maksaa siis rautateille 630 Smk. Yksi tonni hiiliä maksaa vain n. 200 Smk. Valtio menettää siis n. 430 Smk joka hiilitonnilta joka korvataan kuusihaloilla.

Mänty-kaivospölkyistä maksetaan nyt noin 75 Smk f.o.b., joten valtio siis menettää 250 Smk. joka hiilitonnilta, joka korvataan mäntyhaloilla.

Koivuhaloista maksetaan nyt noin 45 Smk kuutiometriltä eli 1,50 Smk kuutiojalalta. Jos antaisi näitten koivujen kasvaa 20—30 vuotta, s.o. kunnes ne kelpaavat faneeri- ja rullateollisuuden raaka-aineeksi, niin saadaan niistä huomattavasti enemmän, koska tällaisesta raaka-aineesta nyt maksetaan noin 7,50 Smk kuutiojalalta. Tällöin olisi siis rautateittemme tappio korvatessa hiilitonni koivupuilla lähes 1,100 Smk.

Jos kysymys olisi vain siitä, käytetäänkö hiiliä tai halkoja, voitaisiin kyllä ymmärtää se kanta, että maanviljelijäin myyntimahdolliuuksia ja työhankintaa metsätyöläisille on pidettävä tärkeämpänä kuin rautateittemme kannattavaisuutta.

Nyt on asia kuitenkin siten, että kuusi kelpaa paperipuiksi ja mänty kaivospölkyiksi ja voidaan sellaisina myydä ulkomaille, ja tämän kautta saada ulkomailta huomattavasti enemmän rahaa kuin mitä menisi ulkomaille hiilien ostoon rautateittemme tarpeisiin.

Jos nyt pidetään niin tärkeänä sitä, että metsänomistajat saavat edelleen myydä juuri valtion rautateille, niin olisihan ajateltavissa, että rautatiehallitus sanoisi halkojenhankkijoilleen: »Ostamme edelleen Teiltä samat puumäärät kuin tä-

(Jatk. siv. 3)

Korko pääoman hintana.

Prof. O. K. Kilven samamnimisen kirjoituksen johdosta.

Jo siitä, että kyseellinen kirjoitus julkaistiin »Kauppalehdessä», voidaan ilman muuta päättää, että kirjoituksen sisältö on luonteeltaan korkoa puolustava. Ja kirjoittajan nimi on taas takeena siitä, että se on laadultaan pätevintä, mitä meillä korkoa puolustavassa mielessä voidaan julkaista. On siis ollut mielenkiintoista siihen syventyä.

Koron ottaminen rahalainasta on ollut käytännössä jo kautta aikojen, joten ihmiskunta on hiljalleen totutettu pitämään sitä aivan luonnollisena asiana. Kaikki kek-kansantalousopin korkoteoriat on keksitty vasta paljon myöhemmin kuin itse koronotto, joten ne jo syntyessään ovat olleet eräiden ennakkoluulojen rajoittamat. Eipä ole näin ollen ihme, että nykyinenkin arvovaltainen mielipide hyväksyy koron ottamisen ilman muuta.

Kirjoittaja jakaa aiheensa käsittelyn kolmeen osaan: Miksi korkoa on olemassa, miksi sitä suostutaan maksamaan ja kysymykseen koron korkeudesta. Kaksi ensimmäistä kysymystä ovat kirjoituksessa kietoutuneet yhteen, niinkuin luonnollista onkin. — Aluksi esittää kirjoittaja erään muka entisaikojen harhakäsityksen, nimittiän sen, että tehtiin ero vätvaralainauksen ja rahalainauksen välillä. Tämän eron hän pitää aivan aiheettomana, lausuen m.m.:

»— — Sillä lainanottaja, joka sai rahasumman lainaksi, saattoi rahalla ostaa juuri samanlaisen hyödykkeen ja saada sen käytöstä itselleen samanlaisia etuja kuin jos olisi suoraan hyödyllisen esineen lainannut — —.»

Kirjoittaja on siis sitä mieltä, että hyödyllisen esineen ja rahan lainaamisten välillä ei ole mitään oleellista eroa. Tästä hän tekee sitten johtopäätöksen, että kun kerran hyödyllisen esineen lainaamisesta otetaan vuokraa, niin miksei silloin rahankin lainaamisesta otettaisi vuokraa, s.o. korkoa! — Tähän johtopäätökseen ei kumminkaan voi yhtyä, jos ajattelee asiaa pitemmälle. On muistettava, että **tavara huononee lainattaessa, mutta raha ei sitä tee,** jos rahan arvo pidetään samana. Tavaran vuokra on siis korvaus huononemisesta lainanantajalle. Rahan korolle ei vastaavaa perustetta löydy. Jos lainataan jollekulle henkilölle työkalu, jonka tämä henkilö kuluttaa kelvottomaksi, niin lainanantaja voi vuokrasummalla **ostaa uuden työkalun** itselleen kelvottoman tilalle. Mutta jos lainataan samalle henkilölle työkalun hintaa vastaava rahasumma, jolla tämä ostaa itselleen työkalun kuluttaakseen sen kelvottomaksi, niin koroilla voi lainanantaja ostaa itselleen uuden työkalun ja itse lainasummalla toisen uuden työkalun, **joten hänellä on loppujen lopuksi kaksi uutta työkalua!** Onko ero tavaralainauksen ja rahalainauksen välillä täten kyllin selvästi esitetty, herra professori?

Koko kirjoitus perustuukin siihen virheelliseen olettamukseen, että tavaralainauksen ja rahalainauksen välillä ei ole mitään eroa. Kun kirjoittaja käy sitten käsittelemään kysymystä, miksi on olemassa korkoa rahalainasta, niin hän käsittelee rahan tavarana. Täten sillä on taloudellisten arvolakien mukaan arvoa, jos se 1) on hyödyllinen ja jos sitä 2) tarpeeseen nähden on rajoitetussa mielessä. Jos rahaa kerran pidetään tavarana, niin onkin tämä kaikki aivan luonnollista. Tarkastellaanpa tuota rahan rajoitettua määrää hiukan. Kirjoittaja lausuu:

»Mutta rahapääomien käyttötilaisuudet ovat myös määrältään rajoitetut. Niihin soveltuu siis toinenkin arvon ja hinnan perustekijä. Olisi mahdoton ajatella, että vuodesta vuoteen, vuosikymmenestä vuosikymmeneen, vuosisadasta vuosisataan rahapääoman omistajat olisivat voineet saada korkoa, olisivat voineet saada hintaa jostakin, jota kysyntään verraten ei olisi niukasti, vaan jota jokaiselle kaikkien mahdollisten tarpeittensa tyydyttämiseksi olisi riittävästi tarjolla — —.»

Ensinnäkin kirjoittaja »rahapääoman käyttökelpoisuudella» tarkoittaa ilmeisesti lainansaantimahdollisuuksia, sillä kyllä kai rahan käyttötilaisuuksia aina löytyy! Mutta itse lause sinänsä tarkoittanee sitä, että jos rahaa olisi ollut riit-

(Jatk. siv. 3.)

Ruotsinmaalaisen professori Gunnar Myrdalin esitelmä

Ruotsin konjunktuuripolitiikasta.

Helsingissä toimivan ruotsinkielisen kansantaloudellisen yhdistyksen kutsumana piti Tukholman korkeakoulun prof. Gunnar Myrdal viime kuun 26 päivänä täällä esitelmän Ruotsin konjunktuuripolitiikasta. Aineen tärkeys ja ajankohtaisuus oli koonnut Pörssisalin, jossa esitelmä pidettiin, täyteen kiinnostunutta yleisöä.

Esitelmänpitäjä aloitti esitelmänsä määrittelemällä, mitä hän käsittää konjunktuuripolitiikalla. Hänen käsityksensä mukaan muodostavat konjunktuuripolitiikan tahalliset ja suunnitelmalliset toimenpiteet, joiden tarkoiturksena on konjunktuurien parantaminen. Tämän määritelmän mukaista konujunktuuripolitiikkaa oli esitelmänpitäjän mielestä Ruotsissa ollut varsin vähän, joskin hallitus tosiasiallisesti oli ryhtynyt moniin sellaisiin toimenpiteisiin, jotka ovat helpottaneet talouspulaa.

Talouspula alkoi Ruotsissa varsin myöhään. Kuvaavana Ruotsin konjunktuuritilanteen helppoudelle maailmanpulan alkuaikoina mainitsi prof. Myrdal sen seikan, että työttömyys Ruotsissa syksyllä 1930 oli pienempi kuin syksyllä 1929. Yhtenä syynä tähän mainitsi puhuja sen seikan, että Ruotsissa ei tällöin oltu kiristetty luotonantoa, vaan oli keskuspankin diskonttokorkokin suhteellisesti alhainen. Tuotanto voi halvan luoton turvissa jatkua varsinkin kotimarkkinateollisuuden eri aloilla, joskin vientiteollisuus jo jonkinverran kärsi menekkipulasta.

Pulatilanne alkoi Ruotsissa kiristyä vasta vuonna 1931. Onnena onnettomuudessa piti esitelmänpitäjä sitä, että Ruotsi syksyllä 1931 tuli pakotetuksi luopumaan kultakannasta. Tämä toimenpide helpotti Ruotsin vientiteollisuuden

(Jatk. siv. 4.)

Valtion tehtävä on säilyttää Suomen kansa.

Se ei saa sitoa itseään johonkin talousnäkökantaan.

Nykyään esitetään valtiota ensi sijassa jonkinlaisena taloudellisena laitoksena, joka saa kiittää olemassaoloaan teollisuuden ja kaupan menestyksestä. Siksi sitä nykyään myös hallitaan taloudellisten arvojen mukaan ja siksi sen säilyväisyys katsotaan olevan riippuvainen taloudesta. Hullunkurisinta on, että tuota tilannetta pidetään terveenä, jopa ylistellään kovasti.

Ja kuitenkin itse asiassa oikealla valtiolla ei ole jonkun määrätyn talousnäkökannan tai talouskehityksen kanssa mitään tekemistä.

Valtio ei ole mikään taloudellisten sopimuksentekijiän yhdistelmä jollakin määrätyllä alueella taloudellisten tehtävien täyttämistä varten, vaan **valtio on fyysillisesti ja sielullisesti samanlaisten olentojen yhteiselämän järjestelymuoto** tehdäkseen paremmin mahdolliseksi säilyttää heidän oma lajinsa samoin kuin toteuttaa kohtalon heille määräämä tehtävä. Ainoastaan tämä eikä mikään muu on oikean valtion päämäärä ja tarkoitus. Talous on vain yksi niistä monista apukeinoista, jotka ovat välttämättömiä tämän päämäärän saavuttamiseksi. Mutta se ei koskaan ole oikean valtion aiheena tai päämääränä, sillä se on luonnonvastaista.

Suomen kansan säilyttämisen pyrkimys oli tärkein syy muodostaa Suomen valtio. Mutta siksi täytyy Suomen valtion olla myös elimellinen rakenne, eikä se saa olla vain taloudellinen järjestysmuoto. Ero näiden käsitteiden välillä on yhtä suuri kuin se ymmärtämättömyys, jota nykyiset n.s. »valtiomiehet» sille osoittavat. Tästä ymmärtämättömyydestä johtuu, että he yleensä uskovat voivansa rakentaa valtiomme talouden kautta, vaikka se todellisuudessa ikiajoista asti

(Jatk. siv. 3.)

Tää korutont' on kertomaa.

Silloin, kun tämä pakinamme joutuu arvoisien lukijoittemme silmäiltäväksi ja haukuttavaksi, ovat tämänkeväiset yliopilaskirjoitukset ohitse. Vaikka näihin kokeisiin maassamme osallistuukin vain noin kahdesta kolmeen tuhanteen nousevan nuorison edustajaa, ovat ne kuitenkin joka vuosi sellaiset rehkajaiset, joitten kulkua ja tuloksia seurataan perin intensiivisesti miltei kaikissa kansalaispiireissä, sekä isänmaallisten että isänmaattomien keskuudessa. Asianomaiset kokelaat valmistautuvat niihin koulutiedot sekä päässä että mahdollisesti muuallakin aivan kuin viimeiseen taistoon, koulujen opettajat koettavat antaa holhokeilleen lopulliset knopit ja voitelut ja mammojen sekä pappojen sisinkalut pamppailevat viikkokausia läpättävän lampaan saparon tahdissa. Meillä on tosiaankin tultu siihen, että sangen monet kansalaisistamme pitävät näitä vuosittain toistuvia keltanokkien leipomisia suurina, kaiken huomion ansaitsevina älyllisen sivistyksen katselmustilaisuuksina, joissa vuosikausien ponnistukset ja housuntakalistojen kulutukset juurta jaksain tarkistetaan. Ja mikäpäs siinä: täytyyhän tuolla säännöllisellä koulunkäynnilläkin olla jonkinlainen rajapyykkinsä, minkä tiimalta kukin voi hiukan muistella muinosiaan ja hiljalleen tuumiskella tulevia.

Mutta tätä kultaisen lyyran ja piimälakin perässä tapahtuvaa kilpajuoksua, joka vuosi vuodelta näyttää vain kiihtyvän, tarkastellessa tulee pakostakin lähemmin ajatelleeksi kyseellisen ruljanssin tarpeellisuutta ja merkitystä. Kun monia herran vuosia sitten on itsekin joutunut vantraamaan tuon kiirastulen lävitse sekä lisäksi, kohtalon oikusta, melko lyhyeltä matkalta ja peruukin ominaisuudessa seurailemaan muitten edesottamuksia samalla polulla, niin katsoo ikäänkuin oikeudekseen omankin mielipuolensa esittämisen, kaikkien vastaväitteitten uhallakin. Täytyyhän sitä muuten näin kellarikerroksesta väliin kurkistaa sellaisiinkin asioihin, joista suoraan sanoen ei ymmärrä hölynpölyä. Hätäkös on silloin semmoisten kysymysten pöyhimisessä, joissa tuntee itsensä pikkuammattilaiseksi.

Alkaaksemme verraten keskeltä keitoksen hämmentämisen on meidän suoraan sanottava, että meidän maassamme on jo kauan pidetty ja pidetään yhä edelleenkin ylioppilastutkintoa liian korkeassa kurssissa, ja eritoten lasten vanhempain horisontista katsottuna. Niin sanottu säätyläinen katsoo suorastaan luonnostaan lankeavaksi, että hänen rintaperillisestään täytyy tulla stutentti, koska hän kauan itsekin on sitä ollut, ja rahvahan mies toivoo antavansa tenavalleen tuon tutkinnon välityksellä edes himpun paremman otteen ja ponnistuslaudan vastaisessa elämänkamppailussa. Ja niin paljon kuin tehtaan savussa mustunut raakatyöläinen tai känsäkopiainen turpeenpuskija herroja vihaakin, niin tahtoo hän kuitenkin lapsistaan kasvattaa noita muka yhteiskunnan hartioilla ja hiellä mällisteleviä olioita. Meillä aivan turhanpäiten puhutaan niin paljon sivistyksen kaipuusta, vaikka itse asiassa pyritäänkin vain parempien elämismahdollisuuksien hankkimiseen omille jälkeläisille. Siinä sivussa arvellaan myöskin, että omat vanhuudenpäivät, kun lapset pääsevät antoisimmille apajille, tulisivat jotenkuten turvatuiksi, ettei tarvitsisi vietellä ehtopuhteitaan lusikkalinnojen nurkissa. Tämä monen vanhemman itselleen luoma kuva on epäilemättä kovin kaunis, entisaikoina usein myöskin paik-

(Jatk. siv. 2.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

KOTIMAA.

5.4. Siviili-ilmailumme on menossa nopeasti eteenpäin.

*

5.4. Maataloustuottajain mielestä on venäläisen sahatavaran tuonti maahamme ehkäistävä

*

6.4. Helsingin kaupunki tarvitsee 20 miljoonan obligatiolainan uusien alueiden ostoa varten kaupungille.

*

6.4. Suomen luopuminen kultakannasta tuotti Helsingin kaupungille 55 milj. tappion.

6.4. Presidentti on vahvistanut puserolain ja on se voimassa tästä päivästä lähtien.

*

6.4. Suomen ja Saksan kauppasopimuksen hyväksymisestä on jätetty esitys eduskunnalle.

*

7.4. Liikkeiden ja toimistojen työoloja koskeva lainsäädäntö uusitaan meillä kansainvälisten sopimusten mukaiseksi.

*

7.4. Värtsilä-yhtiö täyttää 100 vuotta.

*

8.4. Finlayson & Co Oy on ostanut Oy Forssan osake-enemmistön.

8.4. Harmon-palkinto on annettu Laatokan lentäjäsankareille Pentti Axille ja Reino Vilkunalle.

*

9.4. Helsinkiin on perustettu Helsinki-seura herättämään rakkautta ja harrastusta kotikaupunkiin.

*

9.4. Kullervo Leskinen ampui Jyväskylän kilpailuissa polvelta yli maailmanennätyksen.

*

9.4. Helsingin suojeluskuntapiirin ampumakilpailuihin osallistui 800 suojeluskuntalaista

*

10.4. Sopivana paikkana uudelle yleisradioasemalle pidetään Nokian Nuijasodanaikaista taistelukenttää.

*

10.4. Tattarisuota pidetään sopivana lentokentän paikkana.

*

10.4. Pohjois-pohjalaisen Osakunnan ylioppilas E. Haataja on pitänyt Tartossa Esti Ylioplaste Seltsin vuosijuhlassa puheen, jonka johdosta hänet huudettiin alas ja puhe keskeytettiin. Puhuja samoin kuin hänen toverinsakin saivat kehoituksen poistua Virosta.

10.4. Suomen sotakorkeakoulu on ollut 10 vuotta toiminnassa.

*

10.4. H. Savolainen voitti ylivoimaisesti Suomen voimistelumestaruuden ja lähtee hän Budapestin maailmanmestaruuskilpailuih.

*

10.4. Everstil. P. Susitaival tuomittiin Sortavalan puheen johdosta 100 päiväsakkoon à 25:—. Tästä Sortavalan raastuvanoikeuden päätöksestä valitettiin molemmin puolin.

*

11.4. Raha-arpajaisten 300,000 mk. voitto on langennut n:olle 48688.

*

11.4. Tarton ylioppilasvälikohtaus joutuu inspehtorikollegion käsiteltäväksi.

*

11.4. Bukarestissa on paljastettu sotilassalaliitto. Salaliittolaiset aikoivat räjäyttää kirkon, jossa olivat kuningas ja kuninkaallinen perhe ynnä hallitus.

*

11.4. Itävallassa kuohuu yhä. Parisin—Wienin pikajuna on suistettu kiskoilta lähellä Linziä. Tihutyön tekijät olivat terroristeja.

Kansanvalta rahavallan ajokkina.

Maassamme harjoitetaan paraikaa niin vilkasta poliittista toimintaa, jollaista tuskin koskaan aikaisemmin on suoritettu. Kaikki poliittiset puolueet ovat tässä mukana, kansanedustajat etenkin puolueitten johtomiehet, sikäli kuin edustustehtävistään joutavat, ja osittain niitä laiminlyömälläkin, rientävät maaseudulle »valistustilaisuuksiin», vieläpä toimessa olevat ministeritkään eivät malta olla tästä vilkkaasta poliittisesta toiminnasta poissa, vaan aina sopivan tilaisuuden tullen ovat matkalla.

Tällainen toiminta on tavallisuudesta poikkeavaa. Ennen vanhaan harrastettiin yleisesti politiikkaa vain vaalien alla, mutta sitten taas oltiin täydelleen levossa.

Tässä tilanteessa joutuu väkistenkin ajattelemaan, mistä tämä on seurauksena, mikä tämän kaiken aiheuttaa. Miksi vanhat puolueet, joilla heidän omien sanojensa mukaan pitäisi olla täysin taattu kannattajajoukko, pitävät tämän tarpeellisena? Julkisuudessa ei tähän puoleen ole juuri kajottu.

Me elämme paraikaa uuden ajan kynnyksellä. Se poliittisen ja talouselämän johto, jota saamme kiittää kaikesta siitä hyvästä ja pahasta, mitä kansamme näinä vuosina on saanut kokea, tuntee olonsa epämieluisaksi ja asemansa jollain tavalla uhatuksi. Kansaamme riuduttava pula on pakoittanut kansalaiset ajattelemaan. Meillä on par'aikaa tuotteita yllin kyllin, vielä tarvittaessa paljon enemmän me voisimme niitä tuottaa, meillä on työvoimaa, työhalua, mahdollisuutemme ovat rajattomat, mutta sittenkin me kärsimme. Kylmä totuus silmien edessä ovat kansalaiset oma-alotteisesti ruvenneet pohtimaan ulospääsyä umpikujasta, on syntynyt uusia terveen järjen synnyttämiä aatteita, jotka horjuttavat vanhan ajatustavan perusteita. Samanlaiset pyrkimykset muualla maailmassa, uusien aatteiden ja ajattelutavan paikoittainen täydellinen voittokulku ovat tukeneet tällaista toimintaa meidänkin maassamme. Uutta tervettä elämää on syntymässä kaikkialla vanhan jo aikansa eläneen tilalle.

Vanhan järjestelmän vielä valtaapitävät ja entiseen ajatteluun eläytyneet henkilöt näkevät uuden elämän elinvoimaisuuden, tuntevat heikkoutensa ja kuolemaakin enemmän pelkäävät ajatusta, että valta tulee luisumaan heidän käsistään. Tämä kaikki on yhteistä meidänkin kaikille vanhoille poliittisille ryhmillemme. Vaikka ne viimekin vaalien alla muistivat parjata toisiaan, niin nyt niitten johtomiehet tavallaan ovat löytäneet toisensa. *Niillä on kaikilla yhteistä tämä vanha järjestelmä, josta ne vallan ja sen heille tuottamien etujen vuoksi tahtovat kynsin hampain pitää kiinni.*

Kaikki uusi, joka sekoittaa totutut laskelmat, on pahasta. Puolueet ovat löytäneet yhteisen keppihevosen, kansanvallan, jota he kaikki käyttävät. Kaikkeen uuteen, mikä esitetään julkisuudessa, huudetaan heti, se on diktatuuria ja kansanvallan vastaista. Ei olisi niin outoa, jos tässä ajattelussa olisi mukana joko vain meidän porvarilliset ryhmämme taikka sitten vain sosialidemokraattinen puolueemme, mutta molemmat ovat tässä sangen tärkeässä pääkysymyksessä samaa mieltä. Vallan kadottamisen pelko on heille ominaista. Sen vuoksi ollaan valmiit uhraamaan mitä tahansa, vaikkapa kansan elämä.

Meidän pääpuoluemiehemme julkisuudessa ovat tehostaneet, että meidän maamme on maailman vapaimmin hallittu maa, taloustilanne on »melko hyvä», kansa on tervettä eikä missään tapauksessa tule uusiin, »ulkomailta lainattuihin oppeihin» sopeutumaan eikä niitä hyväksymään. Kansanvalta on siksi lujasti syöpynyt kansamme tajuntaan. Tätä uskottelevat lakkaamatta puolueitten johtomiehet. Joka päivä saamme sanomalehdistä lukea näitä vakuutteluja. Luulisi näin ollen, ettei vanhoilla puoluemiehillä olisi mitään hätää, ja kansanvallan pitäisi näin ollen säilyä ilman muuta. Mutta niin ei näy kuitenkaan olevan. Puoluemiesten täytyy ponnistaa kaikki voimansa *vanhan järjestelmän ja kansanvallan säilyttämiseksi.* Kansanvallan suojaamiseksi, jonka säilymisestä julkisuudessa järjestelmä- ja puoluejohtajat ovat varmoja, on kumminkin katsottu syytä olevan laatia erikoisia suojelulakeja, jotka näinä päivinä ovat juuri saaneet vahvistuksen. Ja tämä on tapahtunut aikana, jolloin kansanvallan säilymisen varmuudesta on julkisuudessa puhuttu enemmän kuin koskaan aikaisemmin vieläpä kaikkien puoluemiesten taholta.

Maamme nykyistä kansanvaltaa ei uhkaa mikään vaara, siinä voinemme kaikki olla yksimielisiä, sillä kansanvaltaa ei meidän maassamme ole. Kaikki tärkeimmät poliittiset ja taloudelliset tapahtumat osoittavat, ettei kansantahtoa voi meidän maassamme toteuttaa. Vaara uhkaa sen sijaan erästä toista valtaa, joka on varjona tämän nykyisen »kansanvallan» takana ja joka määrää meillä taloudellisen ja poliittisen elämän kulun.

Me emme tahdo kaikella tällä sanoa, ettei esim. meidän eduskunnassamme olisi miehiä, jotka haluaisivat saada kansantahdon voimaan tässä maassa, mutta me väitämme, ettei heillä ole siihen mitään mahdollisuutta. Jos eduskunnassa tulee esille jokin uusi alote, jossa ilmenisi tosiaankin kansantahto ja joka poikkeaa vanhasta ajattelutavasta, niin heti koht sanotaan, että se *horjuttaa meidän luottamustamme, meidän arvoamme, siihen haetaan todistajiksi meidän arvovaltaisimmat* *erikoisasiantuntijat talouselämän alalla ja asia — haudataan, sillä sen toteuttaminen on meillä »mahdottomuus».*

Tällaisena valtatekijänä, määräävässä asemassa on meillä niinkuin muuallakin rahamahti. Se ei itse esiinny läheskään aina suoraan näkyvissä asemissa ja asian julkisena ratkaisijana. *Mutta se on osannut rakentaa eräisiin puoluejohtajiin siteet niin lujiksi, että ne koettelemuksissakin kestävät, etteivät puolueet tärkeissä kysymyksissä ole tilaisuudessa oma-alotteiseen ja kansantahtoa ilmaisevaan toimintaan. Sen on meillä liiankin kylmä todellisuus täysin osoittanut.*

Nykyinen järjestelmä on rahavallalle rakas. Se tuottaa sille suunnattomia taloudellisia ja poliittisia etuja, siksi siitä myöskin pidetään. Tahtomattaan ja tahtoen ovat nykyiset puolueet joutuneet rahavaltaa palvelemaan. Ne ovat sen taattuja työntekijöitä. Pieniä rakoilemisia saattaa joskus väleissä ilmetä, mutta ne osataan aina mukavasti täyttää. *Kansanvallasta, jota puolueet ajavat, on tehty keppihevonen, iskusana rahavallan käsissä. Mitä enemmän puolueitten aika kuluu »kansanvallan suojaamisessa», sen vapaammin tässä »vapaassa yhteiskunnassa» saa rahavalta toimia ja kehrätä.*

Rahavallan pieni ryhmä se on, joka meidän maassamme määrää. Tämä kansanvalta, jossa kansantahtoa ei tarvitse toteuttaa, jossa rahavallalla on täysi vapaus toimintaan, sopeutuu hyvin tämän etuihin. Se riita ja rikkinäisyys, mikä maassamme on vallalla, täydentää sitä »vapaata toimintaa», mikä rahamahdilla on.

Te puoluemiehet, jotka eduskunnassakin ehken rehellisessä mielessä olette ajatelleet toteuttaa kansantahtoa, olette pakoitetut itsellenne tunnustamaan, ettei Teillä ole siihen mahdollisuuksia. Te kelpaatte »kansanvallan» suojelemiseen ja rahavallan etujen varjelemiseen, mutta kansantahdon toteuttamiseen Teillä ei ole mahdollisuuksia. *Ellette tästä ole varmoja, niin kysykää valitsijoiltanne, kärsivältä kansalta, ajatelkaa puoluekokoustenne päätöksiä, joita itse olette olleet tekemässä ja jotka suurin piirtein vuodesta vuoteen ovat olleet samat ja joissa ilmenevät kansan pyrkimykset. Osoittavatko ne, että kansan tahto tässä maassa olisi toteutettu?*

Järjestelmä, jossa »kansanvalta» käytetään rahavallan ajokkina, jossa vain »kansanvallan suojeleminen» on mahdollinen, mutta jossa kansantahtoa ei voi toteuttaa, eikä myöskään voi palvella kansaa, vaan on se kuolemaan tuomittu.

RAHAVALLAN ALTTARILLE.

Lainaus 25 v. sitten kirjoitetusta teoksesta "Mullistusta".

Oli kerran nuori mies, joka kyllästyi olemaan toisen palveluksessa. Hän oli tulinen, toimintahaluinen, kunnollinen, ja tahtoi saada jotain omaa, jossa näkisi hikensä hedelmät ja saisi paremmin käyttää kykyään sekä itselleen että muille hyväksi.

Mutta hän oli köyhä. Hänen ei onnistunut saada vuokratuksi maatilaa, jossa samalla olisi saanut karjaa ja kalustoa. Kukaan ei huolinut voimakkaasta henkilöstä, jolla ei ollut rahaa. Rahallinen mies olisi kyllä kelvannut, kuinka raihnainen tahansa.

Tuon nuoren miehen ainoa sukulainen, muuan vanha eno, joka kasvatti ja hoiti hänen monia sisaruksiaan, sattui kuolemaan, ja olosuhteet pakottivat nyt hänet ottamaan vastaan eno vainajan vuokraaman tilan, pelastaakseen suuren, alaikäisen sisarparvensa puutteesta ja hädästä.

Tilan omistaja, jolla oli puoli miljoonaa rahoja, ja joka siitä syystä ei välittänyt kynnöstä eikä kylvöstä, oli siksi ihmismäinen, että luovutti talonsa uudelle tulokkaalle, huolimatta hänen rahattomuudestaan. Vuokran hakija oli kuitenkin sopiva välikappale hänelle.

Ehdot olivat kovat. Mutta kuinka ihanaa saada oma työala, oma edesvastuu, ja kuinka suloista pelastaa perhe! Jalo pyrkimys viskasi miehen pääoman kynsiin — ja sillä oli hänet naulittu ristiin koko elinijäkseen.

Tilalla oli sataviisitoista tynnörinalaa peltoa, osaksi vesiperäistä alankoa, osaksi laihaa nummea, sekä neljäsataa tynnörinlaa mainiota metsää, ja laskettiin tilan kokonaisarvo 100,000 markaksi. Vuokraksi määrättiin kuusi prosenttia tälle summalle. Miehen täytyi siis maksaa korkoa ei ainoastaan pellosta, jota hän sai käyttää, vaan metsästäkin, johon hän ei saanut sormellakaan kajota! Sellainen järjestelmä on yleensä vallalla!

Nyt oli hänen vielä saatava »apua» lunastaakseen irtaimiston, jota oli neljätoista kurjaa »maatiaislehmää», joista lähti kaiken kaikkiaan kymmenen kannua maitoa päivässä, sekä kaksitoista hiehoa, kolme hevosluuskaa, kolme rikkeintä auraa ja vielä yhtä ja toista muuta romua lisäksi. Kaikkea tätä vastaan, jonka arvo nousi kahteen ja puoleen tuhanteen markkaan, sai hän allekirjoittaa neljän tuhannen velkakirjan säästöpankkiin, ja antaa vielä rikkaan miehen takuun hyvitykseksi kiinnityksen kaikkeen lunastamaansa irtaimistoon!

Mutta nuori mies oli maanviljelijä koko sielustaan, ja reippaasti alkoi hän tukea rikasta. Lehmälukua lisättiin heti kaksinkertaiseksi ja koko karjanhoito pantiin uuteen kuntoon. Syvä-aurat olivat käynnissä pelloilla, koneet hurisivat, ja koko taulu sai toisen värityksen ja elon. Ja vuositulo nousi kolmestatuhannesta kymmeneentuhanteen!

Ja mies asettui uuden edistysliikkeen etunenään kautta koko paikkakunnan — hän ei voinut olla tekemättä sitä, raukka. Hän hyökkäsi eteenpäin kaikkialla. Hän kehotti. Hän sadatteli. Hän toivoi. Hän hehkui, hehkui. Mutta se hänen olisi pitänyt jättää tekemättä! Hänen olisi pitänyt oleskella vain rauhallisena — hänen niinkuin muittenkin.

Se, näet, ei ollut niinkään hyvää. Seutu oli vanhoillisimpia maassa. Kaikkialla, missä hän ennen oli käynyt — ja hän oli kulkenut monissa seuduissa — oli hän esim. maidontuotannossa nähnyt jonkunmoista edistystä, mutta täällä olivat kaikki aivan kuuroja ja sokeita pienimmillekin maatalouden uudistuksille.

Niittokonetta katseltiin kuin petoa, vaikka koko paikkakunnalta tuskin sai ainoaakaan päiväläistä työhön. Navetan mädänneen sisustuksen uusimista sekä lantasäiliön korjausta pidettiin turhana ylpeytenä.

Väärin ymmärtämistä joka kohdassa! Ja paikotellen kateutta. Juonet punoivat paulojaan aina säästöpankinjohtajan virkapöydälle saakka.

Vuokraehdot painoivat kuin lyijy. Halla teki silloin tällöin tuhojaan märillä alankomailla. Tilanomistaja ei suostunut ojittamaan omia maitaan. Vuokraajan piti täyttää hänen velvollisuutensa. Mutta mistään ei saanut ojituslainaa. Ei kukaan nähnyt tulevaisuuden päivänsciviä lupauksia.

Mies oli muserrettava, ja hänet muserrettiin perin pohjin. Mutta se kävi päinsä ainoastaan pankin ja pääoman avulla. Vuodesta vuoteen oli pääoma jo kuihduttanut miehen jok'ainoan hermon, hänen ilonsa, hänen rauhansa. Nyt oli se myöskin sokean taipuvainen tarttumaan pyövelin kirveeseen. —

Sitten sai tilan omistaja ottaa tilan omaan hoitoonsa. Hevoset ja koneet hävitettiin. Lanta luotiin taas entiseen kuoppaansa, joka muutamia vuosia oli ollut tyhjänä. Työvoima vähennettiin kuudenteen osaan. Nyt oli elo ja vilkkaus lopussa vainioilta. Tilan harvojen torpparien täytyi uudelleen ruveta lakkautuspalkalle, — ja vuositulo, sittenkun vuokraajan jättämä mehu oli pelloista imetty loppuun, painui takaisin entiseen kolmeen tuhanteensa, samalla kuin juolasheinä kasvoi aitojen tasalle ja siellä täällä jäi joku pelto karjehtimaan.

Isäntä parka! Mitä hänen nyt piti tehdä? Hän iski metsään! Neljätoista vuotta jälekkäin ryösti hän sitä. Sillä tavoin otti *hän* tuloja talostaan. Kullakin on oma tapansa!

Tää korutont' . . .

(Jatk. siv. 1)

kansa pitävä, mutta nykyisin siitä on tullut monissa tapauksissa pelkästään utuinen unelma. Ylioppilastutkinto ei ole kyennyt luomaan edes suorittajalleen elämisen pohjaa ja perustaa, ja mitä taas vanhempiin tulee, niin ovat he monesti joutuneet toteamaan toiveittensa raukeavan aivan olemattomiin. Siitä, josta »turvan tulevan luuli», ei ole ollut hituistakaan apua. On pakostakin saanut havaita, että »monta varsaa tamma tekee, mutta länget kaulassa kuolee».

Missähän tällöin on vika? Ovatko nuo vähistä varoista, usein suurten tuskien ja kieltäymysten hinnalla, koulutetut ylioppilaat kieltäneet alkujuurensa ja unohtaneet lihapatojen ääreen päästyään sen, mistä he ovat lähtöisin ja mikä on heidän velvollisuutensa? Saattaahan asia olla joskus näinkin, mutta tuon unohtamisen perimmäisenä syynä on säännöllisesti se, että noita paljon puhuttuja lihapatoja ei ole ollutkaan. Kilpailu juuri sivistyneistön keskuudessa on käynyt entistä ankarammaksi, intrigit raivoavat kaikkialla kuin kulkutaudit, vain lakkinsa varassa työskentelevän lahjakkaimmankin ylioppilaan on tunnustettava oma mitättömyytensä taloudellisella areenalla. On suorastaan naurettavaa kuulla, että nykyisessä maailmassa ei pääse mihinkään, ellei ole ylioppilas, ja samassa hengenvedossa todeta, ettei voi saada minkäänlaista leipäpuuta itselleen, kun on vain ylioppilas. Kaivataan näet erikoisansioita ja erikoispätevyyttä! Ja näitten monesti kaiken maailman meriittien hankkimisessa kaivaakin moni itsellensä haudan.

Sellainenkin nuori mies tai nainen, joka kodin turvin on läpäissyt oppikoulun ja painanut velattomana sekä taloudellisista huolista vapaana tuon valkomyssyn päähänsä, saa miltei poikkeuksetta ruveta ajattelemaan opintojensa jatkamista ja samalla oppia tuntemaan, mitä velka on. Monelle tuottaa äärimmäisiä vaikeuksia jo velan saantikin. Täytyy uhrata viikkoja, jopa kuukausia lainansaantipaikkojen tiedustelussa, takausmiesten rukoilemisessa sekä pantiksi tarjottavien henkivakuutuspaperien järjestelyssä. Ja siinä sivussa tietenkin opiskella! Vähänkin korkeampien tutkintojen ja parempien arvosanojen saamiseksi korkeakouluissamme on työskenneltävä useita vuosia, joitten kuluessa on hankittava uusia lainoja elämiseen ja — entisten lainojen korkojen maksuun. Kun sitten lopulta valmistuu ja onnistuu taistelemaan itselleen jonkinlaisen paikan, ovat hät'hätää niskassa suuret velat korkoineen ja lyhennyksineen, »tulevaisuuden turvaksi» otettujen henkivakuutusten maksut, kaikki mahdolliset ja mahdottomat verot, monesti myös ammattiin kuuluvien työvälineitten hankinnat ja luonnonlakien mukaisesti muijat ja mukulat, joitten elättämistä ja kouluuttamista täytyy ruveta ajattelemaan. Mene sitten ja elä lihavasti sekä muista samalla, mitä olet köyhille, usein jo puutteessa ja suoranaisessa kurjuudessa eläville vanhemmilleen velkaa. Moni köyhistä oloista lähtenyt n.s. palkannauttija saa tällaisessa helvetissä olla tyytyväinen, jos hänen hermonsa kestävät; hän joutaa tuskin edes ajattelemaan taloutensa kestävyyttä. Entisaikojen velkavankeus on muuttanut vain muotoaan, mutta asiallisesti on se käynyt ankarammaksi.

Sanottaneen helposti, että nykyiset olot ovat poikkeukselliset ja että ajat paranevat aivan solkenaan. Mutta tällaisilla tuuditteluilla ei päästä pitkälle, sillä tätä nykyistä menoa mennen tulevat sivistyneistönkin kärsimykset vain entistä raskaammiksi. Te köyhät vanhemmat, jotka ajattelette lastenne parasta ja suunnittelette heidän tulevaisuuttansa, suhtautukaa varovasti tilanteeseen ja opettakaa lapsillenne ennen kaikkea ja perusteellisesti se ammatti, jota te itse hallitsette. Sen voitte miltei aina tehdä rahatta ja hinnatta. Ammattinne saattaa usein olla omasta mielestänne liian karu ja koruton, mutta lapsillenne muodostuu se ajan oloon juuri siksi kulmakiveksi, jonka nykyiset rakentajat ovat yliolkaisesti hyljänneet.

Sikra.

Pääministeri on puhunut, järki on vaiennut.

Pääministeri K i v i m ä k i on Oulussa ja siellä Kansallisen Edistyspuolueen piirikokouksessa pitänyt "puheen", johon Helsingin Sanomain selostuksen perusteella alla on eräitä sivuhuomautuksia:

Pääministeri lausui puhuessaan ajan levottomuudesta ja talouselämän joutumisesta sekasorron valtaan m.m. seuraavasti: "Lopulta näyttää niin valtiollisella kuin taloudellisellakin alalla olevan kysymys siitä, päästäänkö ihmiskunnan elämässä eteenpäin rauhallisen kehityksen vai vallankumouksen tietä."

Aivan niin! Siitä on juuri kysymys. Ja jos pääministeri Kivimäki ostaisi itselleen kansakouluissamme käytetyn yleisen historian oppikirjan ja lukisi sen a j a t e l l e n, niin hän voisi helposti todeta, että näiden vaihtoehtojen toteuttaminen on aina riippunut kansakunnan johdossa olevista miehistä: Mikäli he ovat kyenneet näkemään sosiaaliset ja poliittiset epäkohdat ja ovat myöskin tehneet tehtävänsä niiden korjaamisessa, niin kehitys on kulkenut rauhallista tietä ilman vallankumouksia. Mutta mikäli nämä johtajat eivät ole ajan suuria virtauksia nähneet ja ne nähdessäänkin vain tolkuttaneet, "että se mikä yhteiskunnassa ja valtiossa on korjattavaa, on korjattava ja korjattavissa olevien olojen pohjalla", mutta eivät ole mitään tehneet, niin seurauksena on ollut vallankumous.

Verratkaamme esim. presidentti Roosevelt'in äskettäin pitämää puhetta, jossa hän totesi, että Amerikassa palaaminen entiseen talousjärjestelmään on mahdottomuus ja pääministeri Kivimäen muistaaksemme viime syksynä pitämää puhetta, jossa hän painosti sitä, että nykyinen hallituksemme ei ole halunnut sekaantua talouselämän kulkuun, jotta talouselämä saisi itsestään tervehtyä. Tämä vertailu selvittää ilman muuta, kumpaan luokkaan kansanjohtajia pääministeri Kivimäki kuuluu.

Kun ajattelee tätä pääministerin vakuutusta siitä, että hallitus on toimettomuudellaan parhaiten edistänyt maan taloudellisen elämän elpymistä, niin käsittää hyvin myöskin sen halveksimisen, millä pääministeri puhuu tässä Oulun-puheessaan "suunnitelmataloudesta". Pääministerin mielestä kai suunnitelmatalous on samaa kuin tuotantovälineiden lopullinen sosialisoiminen, jossa yksityisellä yrittelijähengellä ei ole tilaa. Tämä ajatustapa on yhtä mieletön, kuin eräiden kansanedustajiemme väite siitä, että jokainen yritys hallitusmuotomme muuttamiseen on diktatuuripyrkimyksiä. Pääministerin pitäisi tietää, että valtiovallan suunnitelmallisuudesta tuotantoelämän järjestelyssä on vielä pitkä matka sosialisoimiseen ja sen sisältämän yksityisyritteliäisyyden poissulkemiseen. Mutta koska hallitus kerta kaikkiaan on omaksunut toimettomuuden tai onko parempi sanoa "alistuvaisuuden" talouselämän ohjauksessa päätehtäväkseen, niin onkin kohtuutonta vaivata hallitusta taloussuunnitelmien laatimisvaatimuksilla.

Kerta kaikkiaan: pääministerin äskeinen puhe oli samaa laatua kuin Eduskunnan puhemiehen Kallion puhe viime Itsenäisyyden päivän juhlassa Kansallisteatterissa, jossa puheessa hän kertasi kiertokoulun kurssin Suomen historiassa. Kansakunta ei tällaisista puheista saa mitään toivoa. Sellaisten "kansanjohtajien" olisi pitänyt ruveta säätieteilijöiksi, jotka toteavat tämänpäivän ilman ja ennustavat huomispäivän sään, mutta pitemmälle eivät näe.

Pettääkö ministeri Oksala . . .

(Jatk. siv. 1.)

me selviytyneet pulasta melko hyvin. Miksi? Siksi, ettei meillä ole turvauduttu mihinkään keinotekoisuuteen, vaan on uskottu työhön ja päättäväisyyteen», jotka puheen loppupuolella lausuttiin, olisi mielellään suonut jätetyksi ilman mainintaa tai ainakin olisi toivonut, ettei niitä olisi lausuttu ministerin suulla. Me tahdomme uskoa, että ministerikin myöntää, että meillä talous on hyvä vain rahamiehillämme ja kaikilla niillä, joilla on tällä haavaa »taattu asema», mutta yhteinen työtätekevä kansa on saanut kärsiä jatkuvasti. Tästä ovat selvänä osoituksena myöskin ne tilastot, mikä on laadittu tämänkin hallituksen toimesta, jossa ministeri Oksala on paraikaa puolustusministerinä. Nämä tilastot osoittavat, ettei asia kansamme elämään ja talouteen nähden ole niin, kuin puolustusministeri lausuu.

Ministerin sanoihin: »Meillä on uskottu työhön ja päättäväisyyteen», me tahdomme lisätä, *että tosiaankin on meidän pieni vallassa oleva ryhmämme itse varsinaisesti työtä tekemättä eläen vain toisten kustannuksella »uskonut», eikä turhaan, kansamme työhön, ryöstänyt sitä »p ä ä t t ä v ä i s e s t i» vuosikausia ja siten kerännyt itselleen suunnattoman omaisuuden sekä saattanut taloutensa tasolle, josta tosiaankin ei ole liikaa sanoa, että se on »melko hyvä».*

»Taloutemme», rahataloutemme, niitten talous, jotka ovat vallassa ja asemissa, on sellainen, että mainesana »melko hyvä», on liian mieto. Rahavallan talous on suorastaan häikäisevän loistava, mutta sen lämmittävä teho kansaan nähden suorastaan tarkoituksella estetään. Toivottavasti jo lähitulevaisuudessa olemme tilaisuudessa numeroilla osoittamaan, mitenkä on »u s k o t t u» Suomen työtätekevän kansan työhön. Valitettavasti se vaan on tapahtunut työntekijöitten kustannuksella, heidän työtänsä ryöstäen ja rahavallan pienen ryhmän hyväksi.

Tällaisen puheen jälkeen jää väkisten ajattelemaan, *onko sen tarkoituksena pettää kansaa kauniilla sanoilla vai pettyykö puhuja itse.*

---

11. 4. Romania perustaa Helsinkiin vakinaisen lähetystön.

*

11. 4. Saksan puolustusmenoarvion kasvu häiritsee varustussopimusten aikaansaantia.

*

11. 4. Riigikogun hajoittamiskysymys käsitellään ensi perjantaina.

ULKOMAAT.

5.4. Itävallan armeijan ja suojeluskuntain riveissä on n. 100,000 miestä.

*

5.4. Ranskassa pelätään kommunistikapinaa.

*

5.4. Kommunistinen lakkoliike laajenee uhkaavasti Kiinassa.

*

Itävallan, Italian ja Unkarin taloudellisia neuvotteluja jatketaan Roomassa.

6.4. Viron suojeluskuntia ja virkamiehistöä »puhdistetaan» edelleen.

*

6.4. Venäjän ja Baltianmaiden välisen sopimuksen voimassaoloaikaa on pidennetty v. 1945 loppuun.

*

7.4. Viron vapaussoturien johtomies Karl Pödräksik on pidätetty.

*

7.4. Tilanne Yhdysvalloissa on uhkaava. On sattunut kaksituntinen taistelu työttömäin ja poliisin välillä.

*

7.4. Romanian otaksutaan kulkevan diktatuurin tielle.

*

7.4. Virkamniespalkkain alentaminen Ranskassa lisää jännitystä maassa.

*

7.4. Mandshukuon keisari aikoo lähteä esi-isiensä haudoille Pekingin luokse. Japanilaiset pitävät huolen hänen suojeluksestaan matkalla.

*

8.4. Hyökyaalto on tuhonnut 2 kylää Norjan rannikolla. Vuorenkylki sortui mereen. 40 henkeä on saanut surmansa.

*

8.4. Japani hakee sovintoa Yhdysvaltain kanssa.

*

8. 4. Kolme venäläistä lentäjää ovat onnistuneet tuomaan Vankaremiin viisi Tsheljuskininin retkikunnasta pelastunutta.

*

8. 4. Japanissa syytetään Neuvosto-Venäjää vihamielisestä propagandasta Japania vastaan.

8. 4. Stettinissä on tuomittu 8 poliisivirkamiestä vankien pahoinpitelystä.

*

8. 4. Upseerien erottamiset Virossa jatkuvat.

*

8. 4. Venäjä suunnittelee Tanskasta 100 milj. kruunun luottoa.

*

8. 4. Stavisky oli mm. maanalaisen rikosjoukkueen johtaja.

*

9. 4. Entinen kansankomisaari Kiril Kakabadse paljastaa Neuvosto-Venäjän oloja.

*

9. 4. Samuel Insull luovutetaan Istambulissa Turkissa Amerikan viranomaisille.

*

10. 4. Romanian lähettiläs, ministeri Raul Bossy saapui eilen Nordlandilla Suomeen.

*

10. 4. Varsovassa on paljastunut suuri väärentäjäkopla, joka on valmistanut englantilaisia ja amerikkalaisia seteleitä ynnä arvopapereita.

*

10. 4. Tafjordin vuoroon vyörynyt 7 milj. m^3 kallio putosi 800 m korkeudesta. Hyökyaallon mukana huuhtoutui 2000 kg dynamiittia.

*

10. 4. Englanti tavoittelee varustusten supistamista eikä vain rajoittamista.

*

10. 4. Tilanne kärjistyy Ranskassa yhä. Pelätään jo eräissä piireissä kansalaissodan syttymistä.

*

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA 卐

Marksilaisuus ja SKJ.

HEIMOLASSA t.k. 16 pnä klo 20 pitää esitelmän johtajamme kapt. Kalsta otsikossa mainitusta aiheesta. Viime vuosikymmenet ovat liberalistis-kapitalistis-marksilainen ajatussuunta ja sen kannattajat taistelleet keskenään hallitusvallan omistamisesta. Heidän kannattajajoukkonsa eivät ole olleet tietoisia siitä, että kansainvälinen juutalainen on ohjannut tätä taistelua: Saada kansat sisäisesti heikoiksi on ollut heidän ohjelmanaan. Herrat ja työmiehet ovat kuuliaisesti totelleet puolueittensa määräyksiä, ottamatta selvää siitä, kenen hyväksi he ovat mielipiteensä ja elämäntyönsä uhranneet. Sokeasti ovat nyt työttöminä olevat, niin konttorityön tekijät kuin työläisetkin olleet siinä uskossa, että ainoastaan heidän puolueensa takaa heidän elinetunsa. Kuinkas kävi! Ettekö sen jälkeen kun saitte lopputilin kouraanne, ajatelleet ja pohtineet: **»Minkä vuoksi?** Olenhan minä taistellut valkoisten tai punaisten »herrojen» määräyksestä! Olenhan minä aina vetänyt »viivani» heidän listoihinsa ja nyt en tiedä, millä perheeni elättäisin. Miten on tämä mahdollista, eivätkö he haluakaan auttaa minua nyt, oliko heidän vaalikiihoituksillaan vain päämääränä päästä varmaan leipään. Silloin he tarvitsivat »ääntäni», nyt kun minä tarvitsen heidän »ääntään», ei kukaan kuule minua.» **NÄIN ON VARMASTI MONI AJATELLUT.**

HEIMOLASSA selvitetän sinullekin, joka nyt olet työttömänä, miksi marksilaisuus ei kykene eikä halua auttaa sinua elinetutaistelussasi.

Kuopion kuulumisia.

Sunnuntaina t.k. 8 pnä pidettiin Sonkajärven Vänninmäen nuorisoseuran talolla SKJ:n Kuopion alueen toimesta illanvietto, jonne pitkistäkin välimatkoisat huolimatta oli väkeä kerääntynyt aivan talon täydeltä n. 150 henkeä. Ohjelmassa oli m.m. aluevartija O. Sjöstrandin sekä jv. J. Auvisen puheet, jotka yleisö otti erittäin kiitollisina sekä tarkkaavaisina vastaan. Useita henkilöitä liittyi jäseniksi jo samana iltana ja runsaasti on vielä uusia liittymisiä odotettavissa. Oli tosiaankin lupaavaa nähdä, että kansamme keskuudessa elää kaikesta kurjuudesta ja puutteesta huolimatta sellainen taistelun tahto ja usko uuteen elämään, joka käy mahdolliseksi järjestömme edellyttämissä puitteissa.

Maanantai-iltana t.k. 9 pnä oli vielä Soinlahdessa esitelmätilaisuus, jossa av. Sjöstrand selosti erittiän runsaalle kuulijajoukolle järjestömme tarkoitusta, rakennetta sekä toimintamuotoja. Yleisö, jota oli suuri pirtti, sekä kaksi muuta huonetta täynnä, kuunteli suurella tarkkuudella sekä innostuksen vallassa viestejä uudesta elämästä, joka ei ole enää paljasta haavetta, vaan varman nousevan aamun kajastus ja sellaisen auringon, joka kykenee ja tahtoo luoda valoaan kaikille eikä ainoastaan muutamien ja harvojen ylle. Kokonaisuudessaan nämä molemmat tilaisuudet taas puolestaan vahvistivat tietoisuutta että keskellä korpien pimentojen ja ajallisen ahdistuksen löytyy vielä tervettä elinvoimaista sekä sortumatonta Suomen kansaa, joka ei tahdo suudella enemmän valkoisen kuin punaisenkaan orjuuttajan ruoskaa, vaan tahtoo itsenäisenä ja vapaana hoitaa omia asioitaan kehittääkseen tästä maasta meidän kaikkien yhteisen ja rakkaan kotimaan, jossa työllä on kunnia ja sen oikeus elää ja elättää perheensäkin.

KALSTA puhui Keski-Suomessa.

Innostunutta yleisöä runsaasti kaikissa kokouksissa.

Herätystyö Keski-Suomessa saamassa yhä suuremmat mittasuhteet.

Viime sunnuntain seuduissa oli SKJ:n Jyväskylän alue järjestänyt useampia kokoustilaisuuksia, joissa kaikissa järjestömme johtaja, kapteeni Kalsta selvitteli SKJ:n aatetta.

Hankasalmella

oli lauantaina suojeluskunnan taloon kokoontunut 75—80 henkeä käsittävä kuulijakunta huolimatta saunaillasta. Kapteeni Kalstan asiallista ja voimakasta puhetta seurattiin herpaantumattomalla mielenkiinnolla ja on varmaa, että Hankasalmellakin ruvetaan tapahtumia katsomaan uudesta näkökulmasta.

Hankasalmella kunnankirjuri Elomaa ottaa jäseniä järjestöön vastaan. Olisi toivottavaa, että siellläkin kansalaiset rupeaisivat vähitellen ottamaan asioista selvää ja pidättyvästi suhtautumaan siihen, mitä sanomalehdistö nykyään kirjoittaa tapahtumista.

Laukaassa

oli kokous Kuntalassa sunnuntaina päivällä ja yleisöä oli saapunut yllättävän runsaasti. Kun aluevartija Ollikainen oli lausunut yleisön tervetulleeksi, piti kapteeni Kalsta puheen. Siinä hän rohkeasti esitti nykyisen järjestelmän heikkouksia ja hahmotteli sitä järjestelmää, mihin SKJ tähtää. Voimakasta julistusta seurattiin suurella mielenkiinnolla ja palkittiin esitys valtavin suosionosoituksin. Keskustelun aikana johtajamme selvitti vielä IKL:n ja SKJ:n eroavaisuuksia. Lopuksi laulettiin »Vala», johon satapäinen yleisö voimakkaasti yhtyi.

Jyväskylässä

oli Kunnallistalossa kokous sunnuntai-iltana. Ennen kokouksen alkua oli avara sali viimeistä paikkaa myöten täynnä ja suuren joukon oli pakko kääntyä ovelta takaisin, kun tilaa ei ollut. Kun Kaupungin Hotellin taiteilijatrio oli soittanut alkajaisiksi »Nuijamiesten marssin», piti lehtivart. Rutanen tervehdyspuheen. Nti Greta Rajalinin esitettyä pianosoolon astui puhujan paikalle yleisön voimakkaasti osoittaissa suosiota järjestömme johtaja, kapteeni Kalsta. Miehekkäässä puheessaan hän vakuuttavasti toi esille nykyisen järjestelmän heikkouksia ja kohdisti puheensa kärjen erikoisesti kysymykseen »SKJ:n ja marksilaisuuden eroavaisuudet». Valtavat suosionosoitukset palkitsivat esiintyjän. Lopuksi laulettiin »Kuullos pyhä vala».

Maanantai-iltana kapt. Kalsta puhui

Tikkakoskella

Kirjastotalossa. Siellläkin oli yleisöä salin täydeltä ja esitystä seurattiin herpaantumattomalla mielenkiinnolla. Niille tikkakoskelaisille, jotka olivat kokousta puuhaamassa, pyytää Jyväskylän alue lausua parhaat kiitoksensa.

Kalstalaisuus kaatuu Keski-Suomessa eteenpäin. Sitä eivät edes puserolaitkaan voi ehkäistä. Herrat kansanedustajat! Enemmän vain sellaisia lakitekeleitä. Ne ovat kaikki nauloja nykyisen järjestelmän ruumisarkkuur'

Herää Suomi!

4 alueen vartijapuhutteluun

tiistaina, 17 p. t. k. klo 19,30 E. Makasiininkatu 6 osallistuvat seuraavat vartijat:

av. Tilus
as. Ylkänen
ar. Koistinen
jv. A. J. Lindegren
„ H. L. Malmström
„ I. J. Lindh
„ P. I. Heinonen
„ K. Bonsdorff
„ A. Sandell
„ E. Toivonen
„ E. Raitio
tkv. A. V. Malja
p. E. Lindros
„ J. Fomin
„ S. A. Tuominen

Huoltajat:

ah. I. Kalsta
th. S. H. O. Ihalainen
„ M. Ylkänen.

Koska maanantaina 16. 4. on Heimolassa suurkokouksemme, on **ainoastaan** tällä kertaa vartijapuhuttelu tiistaina. Sitä seuraavina viikkoina pidetään vartijapuhuttelut maanantaisin E. Makasiininkatu 6, 19,30.

Sihteeri.

SKJ:n nuoriso-osaston

S.J.K:n nuoriso-osaston illanvietto oli 7. 4. 1934. Yleisöä oli vähemmän kuin mitä oli odotettu. Tämä kai johtui siitä, että asiamme on monelle aivan epäselvä, mutta uskomme, että av. Heiskasen esitelmä nuorisotoiminnasta meillä Suomessa ja muualla, sekä selostus S.K.J:n nuoriso-osaston tarkoituksesta, valaisi monelle asiaamme, joten voimme uskoa saavamme yleisön kannatuksen. Ohjelmasta mainittakoon osastomme reippaitten neitosten esittämät laulut ja talonpoikaistanssi. 15. 4. 1934 on nuoriso-osastolla kokous klo 12 E. Makasiinink. 6, johon toivomme asiaa harrastavia nuoria saapuvan keskustelemaan omasta asiastaan. Vanhemmatkin, jotka tuntevat mielenkiintoa nuorisotoimintaan, ovat tervetulleita.

Järjestökurssit Vaasassa.

Kuluvan huhtikuun 7. 8 ja 9 pnä pidettiin Vaasassa SKJ:n suomenkieliset luentokurssit, joissa luennotsijoina toimivat aluevartija Kari, yhdysvartija Säde, mainospäällikkö Oljemark ja lehtivartija v. Alfthan. Aiheina olivat m.m.: rahavalta, liberalismi, juutalaisuus, vapaamuurarieus, marxilaisuus, SKJ:n aate ja perusajatukset, ammattisäätyajatus ja työrintama, kasvatus ja kuri, mainostyö, lehdet ja kirjallisuus sekä järjestötoiminta ja rahastus. — Yhteensä 14 luentoa.

Kuuntelijoita oli runsaasti ja niiden joukosta muodostui heti innokas aatteemme esitaistelijakunta, joka tulee taistelemaan Vaasan ja Etelä-Pohjanmaan herättämisen puolesta kansallisessa mielessä.

Me kumarsimme taas Phoebusta, valonjumalaa.

jota myös kansainväliseksi sähkölamppukartelliksi kutsutaan; äskettäin solmittu saksalais-suomalainen kauppasopimus näet edellyttää sähkölamppujen tuontitullin alennettavaksi nykyisestä 30 markasta kilolta nyt määrätyn vuosikiintiön osalta 20 markkaan ja myöhemmin 10 markkaan kilolta. Nämä muutamat tuontitullia koskevat sanat sisältävät kovan iskun tämän alan kotimaista teollisuutta vastaan, joka teollisuus on käynyt katkeraa taistelua maailmankartellia vastaan sortumatta.

Tämä Phoebus-kartelli, joka perustettiin jo v. 1924, tarkistaa koko maailman sähkölamppujen valmistusta ja myyntiä. Sen "kotipaikka" on kansainvälisyyden pesä Geneve, kerrotaan syyksi se, ettei Sveitsin lait tunne minkäänlaisia kartellimääräyksiä. Kartelli on naapuriaan kansainliittoa paljon paremmin toimeen tuleva, sen vuositulojen noustessa n. 2,000 milj. markkaan, kun liiton taas on maailmaa pidettävä kurissa n. 260 milj. markalla vuodessa.

Tällaiset vuositulot on kartelli saanut omintakeisella hintapolitiikallaan; lamppujen hinnat näet eri maissa ovat ne, miksi kartelli ne eri olosuhteisiin nähden määrää. Vertauksen vuoksi mainittakoon, että puolisen vuotta sitten maksoi tavallinen 25 watin lamppu eri maissa:

		Smk
Suomi		8:50
Ruotsi —:85 Rkr	=	10:—
Saksa —:95 Rmk	=	16:10
Hollanti —:70 guld.	=	19:90
Englanti 1 sh. 11 penceä	=	21:70

x Suomalaiset hinnat ovat taisteluhintoja, joilla Suomen sähkölampputeollisuus on tapettava. Voisi myös sanoa, että ne ovat "hyväntekeväisyyshintoja", sillä kartelli ei kyllä Suomeen myymiensä normaalilamppujen hinnoilla pystyssä pysy. Jos otaksumme, että myyntikustannukset s.o. varasto-, mainos-, myynti- yms. menot sekä verot lamppua kohti ovat 2 mk ja tukkuliikkeille kartellin myöntämä alennus on 50—52 %, jakaantuu 25 watin lampun hinta seuraavasti:

25 watin lampun hinta Suomessa		8:50
50 % alennus	4:25	
Tulli	1:50	
Myyntikustannukset	2:—	
Rahti ja vakuutus	25:—	8:—

Myyntihinta tehtaalla Hollannista Suomeen läh. lampuista Smk —:50.

Saman lampun bruttohinta Hollannisa		19:90
35 % alennus	7:—	
Myyntikustannukset	2:—	9:—

Myyntihinta Hollannissa kotimaahan menevistä lampuista Smk 10:90.

Samalla rahamäärällä, millä Hollantiin saadaan 1 lamppu, saadaan Suomeen 22 lamppua.

Samanlainen on asianlaita saksalaisten lamppujen suhteen, joten itse asiassa *kartellin lamppujen polkumyynti on mitä selvintä suomalaisen teollisuusyrityksen tappamista* ja omituista on, että kartelli on tullisopimuksissa, joita Suomi on tehnyt mm. Saksan kanssa, osannut hoitaa asiansa erinomaisesti.

Kun v. 1926 neuvoteltiin kauppasopimuksesta, sitoutui Suomi pitämään sähkölampputullinsa 6:— mk kilolta eli n. 5 %:n tukkuhinnasta. V. 1932 tulli monien yritysten jälkeen nostettiin 30 markkaan kilolta, mistä se taas viimeisissä neuvotteluissa laski. Muiden maiden vastaavat tullit ovat:

Ruotsi 4 Rkr/kg, Smk 47:—/kg.
Saksa 8—12 Rmk/kg, Smk 135:——203:—/kg.
Hollanti 10 % arvosta.
Englanti 20 % cif-arvosta.
Ranska yleistariffi 58 Fr/kg, Smk 160:—/kg.

Tullin kohottamiseen 30:— kilolta vastasi kartelli perustamalla oman tehtaan Suomeen, tehtaan, jonka perustaminen nyt tullin alennuttua onkin tullut tarpeettomaksi ja tuskin kartellilla muuta kiinnostusta onkaan tehtaan käynnissäpitämiseen kuin se, että se täkäläisiin kirjelomakkeisiinsa saa painattaa "Suosikaa kotimaista teollisuutta", vaikka oikeastaan pitäisi olla päinvastoin sekä julkaista samanhenkisiä ilmoituksia sanomalehdissä. On muuten kuvaavaa, ettei meidän sanomalehdistömme ole kartellista koskaan sanaakaan mainittu. "Hyvää ilmoittajaa ei saa arvostella!"

Mitä sitten tapahtuisi, jos kartelli voittaisi ja ainoa kotimainen sähkölamppu-tehtaamme Suomen Sähkölampputehdas sulkisi ovensa. Ensinnä kartelli sulkisi myös oman tehtaansa ja tämäkin ala "tarjoaisi" työttömyyttä muutamille sadoille työläisille. Kartellin puolelta on usein ivallisesti väitetty, ettei suomalaisissa Airam-lampuissa ole muuta kotimaista kuin ilma, mikä sekin lampusta pumpataan pois. On siinä kuitenkin työtä vieläpä n. 75 % valmistushinnasta ja kun "rikka on aina lisänä rokassa" ei meidän kannata minkäänlaista työnsaantia halveksia, varsinkin kun kotimainen lamppu on aivan yhtä hyvä ja oloihimme sopivampikin kun kartellilamppu.

Mitä edelleen hintoihin nähden tulisi, kirjoituksen alussa olevat numerot sen selvästi osoittavat. Ruotsissa, Norjassa ja Tanskassa ruotsalainen duma-lamppu, Suomessa Airam-lamppu taistelevat kartellia vastaan ja näissä maissa lamppuhinnat ovat alhaiset, kartellin kynsiin joutuneissa maissa hinnat ovat verrattomasti korkeammat.

Suomen sähkölamppukulutus on 2 milj. kpl vuodessa — Teillä on mahdollisuus saada kulutus sataprosenttisesti suomalaislamppuiseksi. Sen takia joka paikassa ja aina

Suomalaista valoa suomalaisiin koteihin!

(Lähde: Jännes, Suomen sähkölamppusota.)

Korko pääoman hintana . . .

(Jatk. siv. 1.)

tävästi tarjolla, niin rahanomistajat eivät olisi voineet saada korkoa. Tästä asiasta ei voida ollakaan eri mieltä, mutta se saattaa asianomaiset rahanomistajat hieman outoon valoon, mikä ei suinkaan liene ollut kirjoittajan tarkoitus. Sillä rahahan on maksuväline, kuten esim. raitiotielippu. Ja jos raitiotielippuja on vähän tarjolla, niin henkilö, jolla niitä on hallussaan, voi kiskoa niistä isomman hinnan kuin mikä vastaa niiden nimellisarvoa. Täilainen henkilö joutuisi pian poliisin kanssa tekemisiin, mutta hänhän ei olekaan keinotellut **rahalla.** — — — Eikö niin, herra professori?

Kirjoitus jatkuu:

»Mistä johtuu tämä rahapääomien rajoitettu määrä? Sen täytyy johtua siitä, että rahapääomien muodostus edellyttää säästämistä. Säästämisen olemus on siinä, että pitää silmällä tulevaisuutta, nykyhetken kulutusta tai kulutusmahdollisuutta, siirretään tuonnemmaksi, joko siten, että nykyhetken kulutus supistetaan alle tuotannon tai ansion tai että tuotanto tai ansio ulotetaan yli nykyhetken kulutuksen. Tällaisena säästäminen useimmissa tapauksissa merkitsee jonkinlaista uhrausta, jonkinlaisia sielullisia uhrauksia ——.»

Siis säästäminen on kirjoittajan mielestä jonkinlainen urotyö, ja hän tuleekin seuraavassa kappaleessa siihen tulokseen, että tästä uhrauksesta on saatava korvausta, s.o. korkoa. **Eikö säästäminen sinänsä olekaan sitten eduksi?** Pidetäänhän säästämistä järkevänä, vaikkei siitä saataisi korkoakaan, sillä tuhlaaminenhan kostaa aina itsensä. Miksi siis opetetaan olemaan tuhlaamatta käyttämällä kaikkein huonointa opetusmenetelmää, rahapalkintoa? — Mitä muuten tuohon »säästämiseen» tulee, niin tokkopa se nyt itse asiassa niin kovin suuri »uhraus» on sellaisille, joilla on rahaa yltäkyllin omiin tarpeisiinsa. Ja jos he eivät saa tilaisuutta »uhrata» rahojaan lainaksi, niin luuletteko heidän olevan tyytyväisiä, herra professori? Sillä mitä vähemmän ihmisen tarvitsee uhrautua, sitä paremmaksi kai hän tuntee olonsa.

Nykyisen rahajärjestelmän puitteissa merkitsee lainanotto sitä, että lainasumma on saatava kokoon supistamalla rahankäyttöä vastaavasti toisaalla. Sillä liikkeessä oleva rahamäärähän ei kykene mitenkään mukautumaan rahan kysyntää vastaavaksi. Tässä mielessä siis pääoman muodostus kohtaa vaikeuksia ja tulee niitä aina kohtaamaan, ellei haluta turvautua ulkolaisiin lainoihin tai ulkolaisten rahasijoituksiin. Mutta siinä suhteessa alkavatkin jo silmät aueta. Ei tyydytä ... kahlehtimaan vritteliäisyyttä käytettävissä olevan rahamäärän mukaan, vaan **pyritään tekemään rahamäärä joustavaksi vastaamaan kansantalouden kulloisiakin tarpeita.** Saksa näyttää tässä suhteessa esimerkkiä, joten arv. kirjoittajankin olisi syytä perehtyä järjestelyihin siellä.

Mitä kirjoittaja sanoo koron korkeudesta ja sen säännöstelymahdollisuuksista, siihen voidaan ilman muuta yhtyä, nimittäin:

»— — Ei ole mitään muuta normaalikorkoa kuin tasapainokorko, se on sellainen koron korkeus, joka määrättynä aikana ja lähimmässä vastaisuudessa näyttää pitävän rahapääomien kysynnän ja tarjonnan tasapainossa — —.»

Ja jotta korko saataisiin painettua alemmaksi, on rahan tarjontaa siis lisättävä. Nykyisen järjestelmän mahdollisuudet eivät siihen riitä, mutta kyllä sen järjestelmän, joka tekee rahamäärän joustavaksi rahan kysynnän mukaan.

Rahajärjestelmän joustavuus ei merkitse sitä, että rahan arvo heilahtelisi laidasta toiseen. **Laskemalla setelistöä liikkeelle vain jotain uutta työsaavutusta vastaan vältetään inflatio.** Onhan Saksan setelistön kate nykyisin vain n. 8 %, eikä ainakaan meillä ole näkynyt vielä mitään merkkejä siitä, että Saksanmarkan arvo olisi laskenut. Ja Saksassa on kumminkin voimassa jonkinlainen »työkate».

Nykyisestä kapitalistisesta talousjärjestelmästä sanoo kirjoittaja:

»— — N.s. kapitalistinen talousjärjestelmä on kuitenkin jo toista vuosisataa suoriutunut välillä sattuneista pulakausista — —.»

Onhan se suoriutunut. Varovaisesti kyllä jättääkin kirjoittaja mainitsematta, **miten** se on suoriutunut! Pakkohan sen on ollut suoriutua, kun ei ole parempaa järjestelmää **rahanomistajien** taholta haluttu eikä sallittu. Ja onhan järjestelmällä ollut käytettävänään parikin varaventtiiliä: varatyöt ja vararikot!

Kirjoittajan loppuhuomautukseen voidaan jälleen yhtyä:

»— — Vaikka valtio omistaisi tuotantovälineet ja me kaikki olisimme valtion työläisiä, emme voisi saada koko tuotantotyömme arvoa kulutettavaksemme — —.»

Sillä järjestetyssä yhteiskunnassa ovat yksilön velvollisuudet suuremmat kuin hänen oikeutensa. Mutta jos kirjoittaja aikoo kumota Karl Marxin teoriat vain ylläsanotulla loppulausunnollaan, niin hän ei näe, tai halua nähdä, mitalin toista puolta. Tuomion langettamiseen Marxin **resepteistä** voidaan kyllä yhtyä, mutta se ei ole samaa kuin tuomion langettaminen Marxin **perusteluista.** Ja Marxihan perustelee reseptiensä käytäntöönoton juuri sen **n.s. kapitalistisen järjestelmän heikkouksiin,** joka »on suoriutunut toista vuosisataa».

P.

Puoluejuonittelu . . .

(Jatk. siv. 1.)

hän asti, mutta Teidän tulee hankkia meille kuusipuu paperipuun muodossa ja mäntypuu kaivospölkkyjen muodossa.» Sitten rautatiehallitus myy paperipuut ja kaivospölkyt ulkomaille ja käyttää *osan* näin saaduista rahoista tarvittaviensa hiilien ostamiseen. Myytyään esimerkiksi 400,000 m³ paperipuita ja kaivospölkkyjä voisi rautatiehallitus ostaa noin 210,000 tonnia hiiliä, saaden siten noin 210,000 tonnia hiiliä, *ilmaiseksi,* joiden arvo on noin 26 miljoonaa markkaa. Rautatiet siis voittaisivat huomattavan summan ja metsänomistajat olisivat saaneet myydä yhtä paljon puuta kuin ennenkin.

Lisäksi on otettava huomioon, että 400,000 m³ valmistamiseen kuluu noin 150,000 päivätyötä, jos ne valmistetaan haloiksi, mutta 325,000 päivätyötä, jos ne valmistetaan paperipuiksi ja kaivospölkyiksi. Päivätyön hinnan ollessa 25 Smk, koituisi siis tästä metsätyöläisille noin 4½ miljoonaa Smk lisäansiota, ja tämän voi rautatiehallitus helposti niille suorittaa ansaitsemistaan 24 milioonasta.

Ainoastaan maamme itä- ja pohjoisradoilla olisi kuitenkin käytettävä halkoja, sillä huomattavat työläismäärät saavat ansionsa halkotöissä niitten valtion metsissä, joista hankitaan polttopuita k.o. radoille. Tätä ansiomahdollisuutta ei sovi ottaa heiltä pois. Hiili- ja halkolämmitysalueiden raja olisi osapuilleen linja Sortavala—Kuopio—Ylivieska.

卐

Tämä lausunto näyttää taas toteen kuinka puoluejuonittelu vahingoittaa talouttamme. Tutkimatta tilannetta riittävällä asiantuntemuksella ajoi maalaisliitto läpi päätöksen, joka oli näyttävinään sen vaalikarjalle kuinka hartaasti se muka puolustaa maalaisväestön etuja, kun itse asiassa tuo päätös on vahingollinen niin maalaisväestölle kuin koko kansamme taloudelle. Tietysti maalaisliitto itse *luuli* ajavansa kansamme etuja. Mutta puoluepomoille oli sittenkin tärkeämpää, että *juuri he itse* saisivat loistaa »kansan parhaan valvojina» kuin että asiallisuus ja asiantuntemus olisivat saaneet ratkaista ongelman. Tästä näkyy, kuinka väärä järjestelmä **panee ihmisiä pahasti erehtymään ja** siten aiheuttamaan kansalle vahinkoa silloinkin kun ei ole kysymystäkään mistään tahallisesta vahingoittamisesta.

卐

Tämä tunnetun liikemiehen lausunto on myöskin sangen kuvaava erään Suomen Kansan Järjestön pyrkimyksien toteuttamisesta. Sen mukaan kun järjestöön liittyy päteviä ammattimiehiä käytännöllisen eri elämän aloilta, muodostetaan niistä ammatillisia ryhmiä, joiden jäsenien tehtäväksi annetaan tutkimuksien suorittaminen ja lausuntojen laatiminen päivän polttavissa kysymyksissä. Näiden ammatillisten ryhmien jäseninä voivat olla sellaisetkin kansalaiset, jotka eivät ole itse järjestön jäseniä.

Jo nytkin, ennenkuin on suuremmassa mittakaavassa ryhdytty tällaisten ammattiryhmien muodostamiseen, otamme kernaasti tässä lehdessä julkaistaviksi pätevien ammattimiesten ja asiantuntijain lausuntoja eri elämän aloilta.

Usein tapahtuu, että lausuntoja ja kirjoituksia ei saateta yleisön tietoon vaan siitä syystä, etteivät puoluelehdet ota niitä vastaan, pitäen ne puolueen »intressien» vastaisina. Sellaisia kirjoituksia sopii **tarjota** meille, mikäli ne ovat ammatillisesti päteviä ja tähtäävät koko kansamme parhaimpaan. Tämä lehti on **näet kaikista puolueista ja** erillisistä elineturyhmistä riippumaton.

卐

Jos rautateittemme halkokysymys järjestettäisiin edellämainitulla tavalla, olisi se lisäksi omiaan lisäämään sekä vientiämme että hiilentuontiamme. Voisimme ostaa enemmän hiiliä sekä Englannista että muualtakin, minkä kautta taas kauppasopimuksiemme järjestäminen ja täyttäminen jonkun verran helpottuisi. Tässäkin suhteessa ilmenee tuntuvalla tavalla nykyisen parlamenttaarisen järjestelmämme saamattomuus ja epäkäytännöllisyys.

Valtion tehtävä . . .

(Jatk. siv. 1)

on vain niiden ominaisuuksien toiminnan tulos, jotka ovat olleet suomalasen lajin ja rodun säilyttämistahdon mukaisia. Nämä taas ovat aina vain sankarillisia hyveitä, eivätkä ole koskaan rahanahnetta itsekkyyttä, koska jonkun lajin olemuksen säilyttäminen edellyttää yksilön valmiutta uhraukseen. Persoonallisen olemuksen alttiiksi antautuminen on välttämätöntä, jotta lajin säilyttäminen voitaisiin turvata.

Näin ollen on olemuksellisin edellytys valtion muodostamiseen ja säilyttämiseen jonkun määrätyn samanlaiseen olemukseen ja samanlaiseen lajiin perustuvan yhteenkuuluvaisuudentunteen olemassaolo, samoin kuin yksilöiden valmius panna sen edestä itsensä alttiiksi. Jos nämä edellytykset puuttuvat Suomen kansalta, niin on se auttamattomasti hukassa. Jos sillä taas ne ovat, tulevat ne kehittämään sankarillisia hyveitä, jotka ovat Suomen kansalle tuiki tarpeellisia lähestyvässä taistelussa kansainvälisten juutalaisten ja niiden kätyreiden valheellista ulkokullaisuutta ja petosta vastaan. Suomen kansan tulee olla rohkea! Ei se saa osoittaa päättäväisyyden ja rohkeuden puutetta kätkemällä se humaanisuuden manttelin alle.

Tuntuu aivan käsittämättömältä, että uskolla talouden valtiota muodostaviin ja valtiota säilyttäviin voimiin on niin äärettömän suuri vaikutus meillä, vaikka Suomen historia kaikessa ja joka paikassa näyttää historiallisen vastakohdan selvästi ja tehokkaasti.

Suomen historia näyttää ihmeellisellä selvyydellä, että ei materiaaliset ominaisuudet, vaan ainoastaan aatteelliset hyveet tekevät kansan kykeneväksi valtion muodostamiseen. Vasta valtion suojassa kykenee sitten myös talous nousemaan kukoistukseen, mutta vain niinkauan kuin valtiota säilyttävät kyvyt pysyvät k a n s a s s a. Jos nämä kyvyt heikkenevät ja sortuvat, sortuu myös talous; tapahtuma, jota me juuri nyt niin hirveän surullisella tavalla voimme seurata omassa maassamme.

Ihmisten materiaaliset edut kykenevät aina parhaiten varttumaan niin kauan, kuin ne pysyttelevät sankarillisten hyveiden varjona. Mutta niin pian kuin ne yrittävät astua ensi sijalle elämässä, hävittävät ne itseltään edellytyksen omaan pysyväisyyteensä. Jos talous edelleen pysytetään meidän kansamme elämän ainoana sisältönä ja sillä tukahutetaan aatteelliset hyveet, sortuu valtiomme ja vie taloutemme mennessään.

Kysymykseen, mitkä sitten valtiota muodostavat tai myös vain säilyttävät voimat todellisuudessa ovat, voidaan vastata yhdellä ainoalla lauseella: **Ne ovat yksilön uhrautuvaisuuskyky ja uhrautuvaisuustahto kokonaisuuden edestä.** Näillä hyveillä ei ole mitään tekemistä talouden kanssa. Eikä ihminen koskaan uhraannu talouden puolesta, vaan ainoastaan ihanteiden edestä.

Ei vielä koskaan ole säilytetty valtiota rauhallisella taloudella, vaan aina ainoastaan lajin säilyttämisen vaistojen kautta. Nämä vaistot voivat sitten olla joko sankarillisia hyveitä tai kavalan viekkaita. Edellisiä omaava kansa muodostaa työ- ja sivistysvaltion, jälkimmäisiä omaava taas juutalaisia loiseläjäin siirtokuntia. Jos jossain kansassa tai valtiossa talous

PERUSAJATUS 11. 卐

Valtioaate-käsite on saatettava kansalaisiamme velvoittavaksi voimaksi:

a. Kulttuurimme on rakennettava kansalliselle pohjalle.

b. Koulut on tehtävä käytännölliseen elämään valmistaviksi.

c. Julkinen sana on pakoitettava ehdottomasti pysymään totuudessa ja jättämään vasustajan perätön panettelu ja herjaaminen.

Ruotsinmaalaisen professori . . .

(Jatk. siv. 1.)

asemaa ja vaikutti ehkäisevästi tuontiin, mikä oli onneksi Ruotsin taloudelle kokonaisuutena. Luopumista kultakannasta ei esitelmänpitäjä pitänyt varsinaisena konjunktuuripoliittisena toimenpiteenä, koska siihen oli »pakko». Jos Ruotsi olisi yrittänyt edelleen erinäisten säännöstelyjen turvin pysyä kultakannassa, olisi siitä ollut seurauksena talouspulan kiristyminen, ja tätä Ruotsin hallitus ja keskuspankki tahtoivat välttää.

Esitelmänpitäjä kuvasi laajasti, kuinka pulan alkaessa kaikkia sellaisia ehdotuksia, jotka tarkoittivat pulan vastustamista rahapoliittisilla tai muilla poliittisilla keinoilla, katsottiin epäluulolla. Henkilö, joka sellaista uskalsi ehdottaa, oli menettää kansalaiskunniansa. Verrattain nopeasti käsitys Ruotsissa kuitenkin muuttui. Jo keväällä 1932 hyväksyivät valtiopäivät keskuspankin toiminnalle sellaisen ohjeen, että rahapolitiikkaa oli niin hoidettava, että tukkukauppahinta pääsisi kohoamaan, vaikka tästä olisikin seurauksena elinkustannustenkin vähäinen kohoaminen. Prof. Myrdal kiinnitti erikoista huomiota siihen, kuinka Ruotsin työväkikin hyväksyi tällaisen kannan, joka sisälsi hyväksymisen sille, että elintasoa rahapolitiikan kautta korotettaisiin. Ruotsin työväki asettui sille kannalle, että sellainen rahapolitiikka, joka oli edullinen Ruotsin taloudelliselle elämälle yleensä, ajanmittaan tulisi olemaan edullinen työväellekin. Pienempi työttömyys ja korkeammat elinkustannukset olivat Ruotsin työväestön mielestä paremmat kuin suuri työttömyys ja palkkataistelut palkkatason ylläpitämiseksi. Samalle kannalle asettuivat muutkin yhteiskuntaryhmät, niiden mukana maanviljelijät, joten päätös tuli koko kansan kannattamaksi.

Valtiopäiviltä saamansa ohjeen mu-

kaisesti alensi Ruotsin keskuspankki lainakorkojaan tuntuvasti. Pitääkseen Ruotsin kruunun ulkomaista vaihtoarvoa alhaisena, osti keskuspankki suuret määrät ulkomaalaisia valuuttoja, syksystä 1931 syksyyn 1933 mennessä yhteensä 700 milj. kruunun edestä. Tätä piti jo esitelmänpitäjäkin täysin tietoisena konjunktuuripolitiikkana ja arvosteli sen seurauksia Ruotsin talouselämälle edullisiksi.

Keväällä 1933, kun Ruotsin rahapolitiikan suuntaviivat taas olivat valtiopäivien käsiteltävinä, asettuivat valtiopäivät vielä jyrkemmin sille kannalle, että Ruotsin hintatasoa oli talouspulan vastustamista varten koroitettava rahapoliittisilla keinoilla. Samana keväänä tehtiin Ruotsissa kuuluisaksi tullut »lehmäkauppa» työväen ja maanviljelijöiden välillä. Edelliset hyväksyivät maatalouden vaatimat avustukset ja jälkimmäiset taas hyväksyivät suuret, hallituksen ehdottamat varatyöt. Ruotsin maatalous elää nyt kaikkien tuotanto-alojensa suhteen avustusten varassa, mitä avustusten laajentamista esitelmänpitäjä piti välttämättömänä, koska maaaloutta vain niiden varassa voitiin harjoittaa. Varatöistä on voitu toteuttaa pääasiassa vain tietöitä. Rakennustyöt, jotka muodostivat suuren osan suunnitelluista varatöistä, jäivät toimeenpanematta suuren, 11 kuukautta kestäneen rakennustyölakon vuoksi, mikä lakko nyttemmin kuitenkin on loppunut.

*

Esitelmätilaisuuteen saapuneen kuulijakunnan runsaus osoitti, että sekä esitelmänpitäjää että hänen valitsemaansa ainetta pidettiin mielenkiintoisena. Omituista oli, että kaupunkimme sanomalehdistö selosti tätä todella mielenkiintoista esitelmää varsin niukasti. U. S. ei maininnut siitä sanaakaan, H. S. esitti lyhyen selostuksen painostaen seikkoja, jotka eivät olleet esityksen tärkeimpiä, Hbl. menetteli samaan tapaan, joskin kuitenkin antaen asiallisemman selostuksen. Sos.dem. ei maininnut esitelmästä mitään. Viimemainittu lehti sitä vastoin esitti haastattelun, jossa se kosketteli muita esitelmän osia, mutta ei Ruotsin rahapolitiikkaa koskevia, ja myöhemmin esitelmän johdosta pääkirjoituksen, jossa se myöskin vältti koskemasta esitelmän rahapoliittiseen puoleen.

Tämä Helsingin lehdistön menettely on kuvaavaa meikäläisille oloille. Esitelmänpitäjä on alallaan tunnustettu asiantuntija — hän on ollut professorina Geneven kansainvälisessä yliopistossa ja hänet kutsuttiin ilman hakemusta prof. Casselin seuraajaksi Tukholman korkeakoulun kansantalouden professorin virkaan — ja esitelmän aihe nykyajan tärkeimpiä kysymyksiä. Esitelmänpitäjä esitti vain naapurimaassamme tapahtunutta kehitystä ja siitä sellaisen arvostelun, joka Ruotsissa on yleisesti hyväksytty. Kuitenkaan eivät lehtemme uskaltaneet selostaa esitelmää. Niin kovin meillä pelätään tietojen levittämistä rahapoliittisista seikoista, ettei Sos.demokraattikaan uskaltanut meikäläiselle työväestölle antaa tietoa siitä, mille kannalle Ruotsin työväestö yksimielisenä muiden kansanryhmien kanssa on asettunut, muista lehdistä puhumattakaan.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

sellaisenaan alkaa etuilla liiaksi ja samalla hävittää nämä vietit, tulee siitä itsestä houkutteleva orjuutuksen ja sorron syy.

Suomalaiset herätkää!

Ensio Uoti.

Punaisen valtakunnan . . .

(Jatk. siv. 1.)

pyydettiin pidättämään kansalainen Popoff. Silloin Popoff muisti saaneensa urkkijatoimeen ryhtyessään tshekan asiakirjan, jossa kaikkia määrättiin joka suhteessa olemaan Popoffille avuliaana ja hän näytti tähän paperin. Tshekalaiset epäröivät jo, mutta eivät silti uskaltaneet päästää Popoffia. Junan piti heti lähteä rajan yli. Silloin Popoff onneksi huomasi, että ristimänimi sähkösanomassa oli väärä ja huomautti tästä. Aivan oikein. Ilmeisesti tässä oli väärinkäsitys ja tshekalaisten saattamana hän lähti takaisin junaan ja asemalla Popoff otti »mieluisat» hyvästit. Saastainen puolalainen soturi toisella puolen rajaa oli Popoffille kuten vapauden enkeli ainakin.

Toinen tunnettu henkilö, virkamies neuvostolassa Brunowskij, sai määräyksen ryhtyä urkkijaksi niinikään Moskovan ulkolaisten keskuudessa, mutta kielsi ja pyysi saada hoitaa tähänastiset omat tehtävänsä. Mutta hänelle selitettiin uusi työ tuiki tarpeelliseksi ja että hänen oli toteltava.

Mutta Brunowskij kieltäytyi ja vietiin vankilaan. Matkalla sinne hän sai pikku paketin huomaamatta poisheitetyksi, ja siinä oli lappu, jossa seisoi tapahtuneista toimenpiteistä häntä vastaan. Brunowskij oli joskus aavistanut jotakin tällaista ja hankkiutunut Latvian kansalaiseksi. Tästä hän sitten sai kiittää sitä, että hänet vaihdettiin joitakin latvialaisia kommunisteja vastaan.

Niin ovelasti hän menetteli, että hän sai oman kuolemantuomionsa siepatuksi mukaansa todistukseksi koko maailmalle.

Molsogov luki ulkomailla jostakin, että tsaarikenraaleja oli armahdettu ja että he olivat tervetulleet kotiin. Niinpä hän päätti lähteä. Mutta rajan toisella puolella hänet vangittiin ja vietiin Solovetskin vankileiriin, josta hän kerran pääsi pakenemaan Suomeen. Hän kuvaa leiriä helvetiksi maan päällä.

Kaikesta tästä saa sen uskon, että neuvostolassa tarkoitus pyhittää keinot. Kunhan vaan köyhälistön suuri asia edistyy, niin tapahtukoon tämä millä tavalla hyvänsä.

P. H.

卐

Politiikan Pistoksia.

Hiljattain esittivät sosialistipomot eduskunnassa, proletaari-pankkiiri Tanner etunenässä, että korko on vihdoinkin »alennettava».

Suomen kansa hyrisi tyytyväisenä, että oikein sanottu pojat. Ja luokkatietoinen marxilainen iloitsi erikoisesti, sillä jälleen porvarit olivat lyödyt laudalta, mitä uudistuksiin tulee.

»Manöveri» oli tehty ja sosialistipomot »helpoittivat huokauksesta». Tulkoon työkansa vielä sanomaan, että johtajat ovat sen pettäneet. Sosialistien johdossa ollaan nyt tyytyväisiä, sillä taas on taisteltu köyhän kansan puolesta. On kajottu kaikkein tärkeimpään kohtaan, on ehdotettu korko »alennettavaksi».

Hyvin kuitenkin nämä proletaaripankkiirit tiesivät esittäessään mainitun »uudistuksen», että korko **ei** tarkastuksista huolimatta alene, vaan pysyy vielä, missä sen toivotaankin pysyvän — korkealla. Sillä mitäpä tosiasiallista tarvista koron **todelliseen** alentamiseen oikein onkaan — ajattelevat kai sosialistipomot. Jos korko **saadaan** alas, niin olot **paranevat.** Mutta sehän on vastoin suunnitelmia. Äänestäisikö hyvinvoipa työväki enää heitä — marxilaispomoja. Ehkä ei. Siinäpä se »vitsi» onkin.

Tämä korkoilveily on kuitenkin huomattu ajoissa. Mutta siitä huolimatta asettanee eduskunta aikanaan vielä toisen komitean pankkeja tarkastamaan — koron alentamista silmälläpitäen — mukamas. Ja tyytyväisyys on »yleinen», s. o. pankkiherrat ovat tyytyväisiä, kun pääsivät niin vähällä ja sosialistipomot samoin iloisia, kun saivat aikaan »koron alentamista tarkoittavan pankkitarkastuksen».

Mutta uskallamme epäillä tuon »tyytyväisyyden» kestävyyttä, sillä Suomen kansa voi hermostua, kuten on jo hermostunut.

Topi.

卐

OSTAKAA SKJ:n ARPAJAISTEN ARPOJA!

Ns. puserolaki

ja sisäasiainministeriön ohjeet sen johdosta poliisiviranomaisille.

Tasavallan presidentin tk. 5 pnä vahvistama n.s. puserolaki kuuluu kokonaisuudessaan seuraavasti:

1 §.

Pukua, puvunosaa tai muuta sentapaista, huomiota herättävää tunnusmerkkiä, jonka tarkoituksena on osoittaa kuulumista poliittiseen järjestöön, puolueeseen tai yhteenliittymään tai ilmaista valtiollista ajatussuuntaa, älköön näkyvillä käyttäkö:

1. kukaan yleisessä kokouksessa, huvitilaisuudessa, kulkueessa tai muussa niihin verrattavassa tilaisuudessa tahi julkista tointa tai tehtävää suorittaessaan, älköönkä

2. virkamies virantoimituksessa tai julkisesti virantoimituksen ulkopuolellakaan.

Milloin yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitämisen harkitaan niin vaativan, voidaan 1 momentissa mainittujen pukujen, puvunosien ja muiden tunnusmerkkien julkinen käyttäminen muissakin tilaisuuksissa ja paikoissa asetuksella kieltää.

2 §.

Joka rikkoo tai sallii kahdeksantoista vuotta nuoremman, hänen hoidossaan olevan henkilön rikkoa 1 §:ssä tai sen nojalla annetussa asetuksessa säädetyn kiellon, tuomittakoon sakkoon tai vankeuteen. Jos virkamies rikkoo sanotun kiellon, tuomittakoon hänet lisäksi erotettavaksi virantoimituksesta tai viralta pantavaksi.

3 §.

Jos yleisessä kokouksessa, huvitilaisuudessa, kulkueessa tai muussa niihin verrattavassa tilaisuudessa rikotaan 1 §:n 1 momentin 1 kohdassa mainittua kieltoa eikä rikkojia viipymättä poisteta tai saada poistetuiksi, on tilaisuuden toimeenpanijain tai kokouksen puheenjohtajan tai poliisiviranomaisen tai hänen sijaansa määräämän poliisimiehen keskeytettävä sekä, ellei rikkojia sittenkään saada poistetuiksi, lopetettava tilaisuus.

Jos tilaisuuden toimeenpanija tai kokouksen puheenjohtaja laiminlyö ryhtyä 1 momentissa säädettyyn toimenpiteeseen, rangaistakoon niinkuin 2 §:ssä on säädetty.

4 §.

Jos jonkin yhdistyksen jäsenet tai osa heistä rikkovat tässä laissa tai sen perusteella annetussa asetuksessa säädettyä kieltoa tilaisuuksissa, jotka yhdistys on toimeenpannut tai joihin se on ottanut osaa, eikä yhdistyksen näytetä tehneen voitavaansa rikkomisen estämiseksi ja viivyttelemättä erottaneen yhdistyksestä jäsentänsä, joka on kieltoa rikkonut, voidaan yhdisytksen toimintaa kieltää ja yhdistys lakkauttaa siinä järjestyksessä kuin yhdistyksistä annetussa laissa on säädetty.

Sama olkoon lakina, ellei sellainen yhdistys, jonka tarkoituksiin kuuluu valtiollisiin asioihin vaikuttaminen tahi joka pyrkii kannattamaan, tukemaan tai muulla tavoin edistämään tällaista toimintaa, sen jäsen on muussa tilaisuudessa rikkonut 1 momentissa mainittua kieltoa, ole sellaista jäsentä viivyttelemättä erottanut.

5 §.

Oikeusministeriö antakoon tarpeen vaatiessa tarkempia määräyksiä siitä, mikä puku, puvunosa tai muu tunnusmerkki on sellainen, kuin 1 §:n 1 momentissa on sanottu.

6 §.

Tämä laki on voimassa 31 päivään joulukuuta 1936. Sen jälkeenkin on tätä lakia sovellettava rikokseen, joka on tehty lain voimassaoloaikana.

SISÄASIAINMINISTERIÖN KIERTOKIRJE.

Sen johdosta, että tasavallan presidentti on tänään vahvistanut eduskunnan hyväksymän lain kiellosta käyttää poliittisia tunnusmerkkejä eräissä tilaisuuksissa, on sisäasiainministeriö katsonut tarpeelliseksi sanotun lain toimeenpanosta ja soveltamisesta antaa poliisiviranomaisille seuraavat ohjeet:

1) Lain 1 pykälän 1 momentin mukaan ovat kiellettyjä ainoastaan sellaiset siinä mainitut tunnusmerkit, joiden *tarkoituksena* on osoittaa kuulumista poliittiseen järjestöön, puolueeseen tai yhteenliittymään tai ilmeistä valtiollista ajatussuuntaa ja jotka samalla ovat *huomiota herättäviä.* Viimeksi mainitut sanat ovat ymmärrettävät niin, että tunnusmerkin tulee olla helposti *havaittava,* eivätkä sentähden sellaiset valtiollisten järjestöjen aivan pienikokoiset merkit, jotka eivät ole omiaan herättämään sivullisten huomiota, ole kiellettyjä.

2) Sellaisilla lain 1 pykälän 1 momentin 1 kohdassa mainituilla tilaisuuksilla, jotka ovat siinä erikseen lueteltuihin verrattavia, tarkoitetaan yleensä julkisia tilaisuuksia, joihin kokoutuu, kuten julkisia urheilu- ym. kilpailuja ja näytöksiä, vaikka niitä ei olisikaan pidettävä julkisina huveina, julkisia kunnia- ja tervehdyskäyntejä, vaikka niihin ei yhdistettäisikään kulkuetta, j.n.e.

3) Lain 1 pykälän 1 momentin 2 kohta, jossa kielletään virkamiestä julkisesti käyttämästä laissa tarkoitettuja tunnusmerkkejä muulloinkin kuin 1 kohdassa tarkoitetuissa tilaisuuksissa, velvoittaa poliisitoimenhaltijan ryhtymään toimenpiteisiin tunnusmerkin käyttäjää vastaan, kun kysymys ei ole 1 kohdassa tarkoitetussa tilaisuudesta, vain silloin kun hän tietää tai hänellä on perusteltua syytä pitää todennäköisenä, että käyttäjä on virkamies.

4) Jotta rikkomukset lain 3 pykälässä edellytetyllä tavalla tulisivat estetyiksi, on poliisiviranomaisen tai poliisi- tai järjestysmiehen estettävä laissa tarkoitettujen tunnusmerkkien käyttäjiltä pääsy pykälässä mainittuihin tilaisuuksiin jo sen huoneiston tai paikan ovella, portilla tai muulla paikalla, jonka kautta tilaisuuteen saapuvien on kuljettava. Jos siitä huolimatta tilaisuuteen on päässyt sellaisia henkilöitä, jotka kantavat kiellettyjä tunnusmerkkejä, on rikkojat ensin koetettava saada poistumaan tai poistetuiksi tilaisuutta keskeyttämättä, jollei tämä heti onnistu, on tilaisuus keskeytettävä, kunnes rikkojat on saatu poistetuiksi, ja vasta jos sekään ei onnistu, on tilaisuus kokonaan lopetettava.

5) Kun tunnusmerkki, jota käyttämällä lakia vastaan on rikottu, rikoslain 2 luvun 16 pykälän mukaan on katsottava menetetyksi, on sellainen tunnusmerkki mikäli se hankaluudetta käy päinsä, heti otettava talteen.

6) Milloin poliisiviranomaisen tietoon on tullut, että jonkin yhdistyksen jäsen on lain 4 pykälän 2 momentissa mainitussa tilaisuudessa rikkonut lakia vastaan, on siitä viipymättä yhdistykselle ilmoitettava.

Edellä olevat ohjeet on saatettavat poliisiviranomaisten tietoon ja noudatettavaksi.

Suomen Kansan Järjestö

JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA

Helsinki, Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja Toimiston päällikkö Järjestön rahastaja	24 100

Lehtijaosto:

„ kassa „ ilmoitukset „ tilaukset	34 793

Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO,

E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa,

V linja 14.

Uudenmaan piirikanslia,

E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

Turun aluekanslia,

Turku, Eerikinkatu 12.

Mäntsälän alue,

Mäntsälä, Vuoren talo.

Länsi-Uudenmaan alue,

Karjaa. Puh. 1 41

Kuopion aluekanslia,

Kuopio, Puijonk 15 Puh. 991.

Vaasan I aluekanslia,

Korsholma, opett Kull.

Vaasan 2 aluekanslia,

Vaasa. Vaasanpuistikko. Kerman

Viipurin aluekanslia,

Viipuri. Ristimäki. Kaalimaan katu 2. Saarinen.

Jyväskylän alue,

Jyväskylä. Emaus. Puh. 12 31.

Porvoon aluekanslia,

Porvoo, Vesitornink. 34.

Loviisan aluekanslia,

Loviisa, Mariank 7 A.

Hämeenlinnan aluekanslia,

Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää 卐 Suomi

Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	12:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:

Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstisiä 1:25 ja etusivulla 10 % korotus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.

Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapaino Oy.